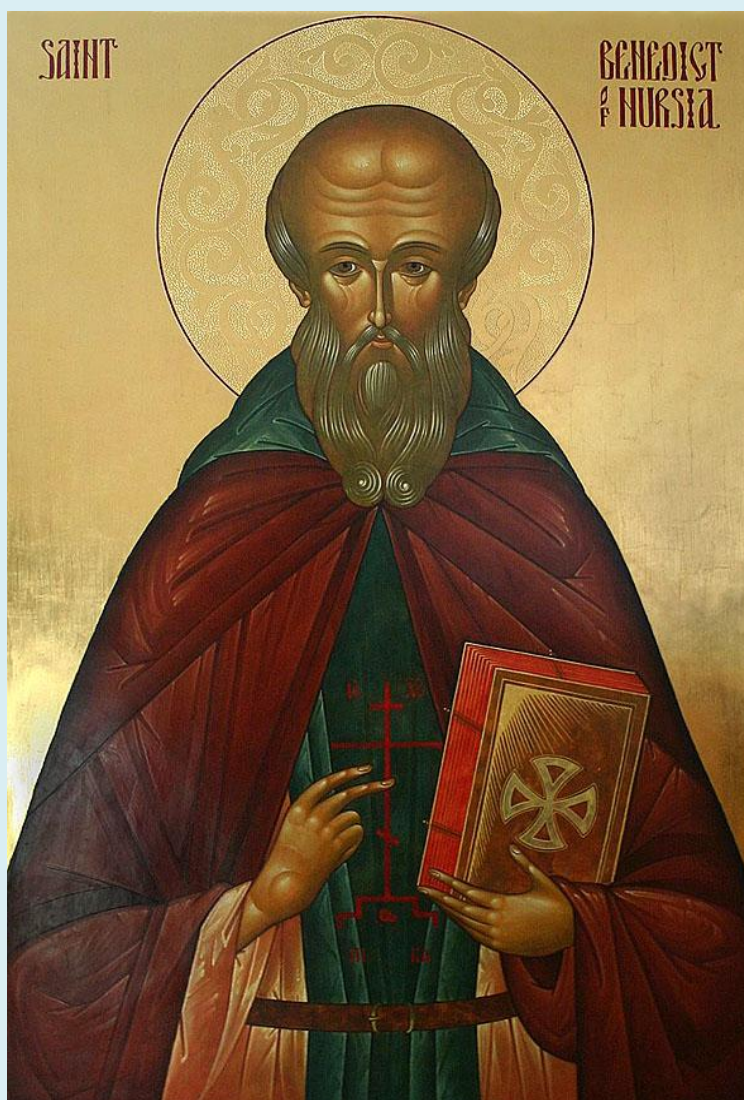
Acatistul Sfântului cuvios Benedict de Nursia

(s.v. 14 martie / s.n. 27 martie)

Materiale despre Sfântul cuvios Benedict de Nursia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Benedict-de-Nursia-(14-mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Benedict

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Benedict

***

Sfântul cuvios Benedict de Nursia (s.v. 14 martie / s.n. 27 martie):

https://www.academia.edu/42889664/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Benedict_de_Nursia_14_martie_

https://archive.org/details/sf.-cuv.-benedict

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-cuv-benedict

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta,

facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Sfinte cuvioase părinte Benedict, duhul tău.

Condacul 1
Pe luminătorul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe luceafărul cel duhovnicesc al monahilor, pe podoaba Nursiei, veniți, toți cei bine credincioși, să-l lăudăm și cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!***

Icosul 1
Îngerească viață din copilărie ai petrecut și cu pustnicească viață te-ai împodobit; lumea și slava veacului de acum le-ai urât și liniștea cu toată inima ai iubit; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:
Bucură-te, Benedicte, care de copil viața cea sfântă ai iubit;
Bucură-te, că din fragedă vârstă pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pornirile poftelor trupului le-ai domolit;
Bucură-te, că din tinerețe trufia vieții ai urât;
Bucură-te, că pe acestea prăpastie sufletească le-ai socotit;
Bucură-te, că marelui Antonie cu viețuirea te-ai asemănat;
Bucură-te, că aceluia cu viața ta i-ai urmat;
Bucură-te, al curăției vas prea cinstit;
Bucură-te, al fecioriei odor neprețuit;
Bucură-te, că viața ta cu mari virtuți o ai împodobit;
Bucură-te, al desăvârșirii râvnitorule;
Bucură-te, al cuvioșilor Părinți următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 2-lea
Părăsit-ai, cuvioase părinte, pe fericita ta maică și departe în munți te-ai sălășluit, urmând părinților celor de demult, și în singurătate petrecând, din mijlocul pietrelor ai dat glas, strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Aflatu-te-a în peștera cea din pustie monahul Roman, care cu dragoste îți slujea ție. Iar tu, prea fericite, într-o peșteră strâmtă închizându-te, în rugăciune și gânduri de Dumnezeu petrecând, te rugai lui Dumnezeu. Pentru aceasta noi cu evlavie te cinstim așa:
Bucură-te, că în peșteră pentru Hristos te-ai închis;
Bucură-te, că acolo cu dorul de Dumnezeu te-ai aprins;
Bucură-te, că în lacrimi și suspine acolo petreceai;
Bucură-te, că acolo cu nădejdea mântuirii te mângâiai;
Bucură-te, că acolo monahul Roman te-a ajutat;
Bucură-te, că deasupra peșterii o funie a legat;
Bucură-te, că vasul cu hrană cu acea funie îl slobozea;
Bucură-te, că ție clopoțelul legat de funie îți vestea;
Bucură-te, că în acest fel hrana la tine venea;
Bucură-te, că Domnul de tine se îngrijea;
Bucură-te, al pustiei luminătorule;
Bucură-te, al sihaștrilor următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 3-lea
Voind diavolul să împiedice fapta cea bună a lui Roman, o piatră a aruncat deasupra clopotului și l-a spart; iar tu, părinte, cu rugăciunea viclenia acestuia o ai biruit și cu mulțumire lui Dumnezeu ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Și altă dată Dumnezeu printr-un preot hrană la ziua Învierii Domnului ți-a trimis, pe care preot cu cuvinte duhovnicești l-ai hrănit; iar noi, văzând pronia cea mare a lui Dumnezeu asupra ta, cu evlavie te lăudăm așa:
Bucură-te, cel ce grija trupului o ai trecut cu vederea;
Bucură-te, că privirea celor duhovnicești ți-a fost ție mângâierea;
Bucură-te, că Împărăția Cerurilor ai căpătat;
Bucură-te, că dreptatea Lui ai aflat;
Bucură-te, că tu spre Dumnezeu ai nădăjduit;
Bucură-te, că mila Lui nu te-a părăsit;
Bucură-te, că pe diavol în chip de mierlă l-ai cunoscut;
Bucură-te, că măiestria lui o ai priceput;
Bucură-te, că războiul desfrânării l-ai biruit;
Bucură-te, că în luptă Dumnezeu nu te-a părăsit;
Bucură-te, al curăției râvnitorule;
Bucură-te, al dezmierdării trupului biruitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 4-lea

Auzind de petrecerea ta cea pustnicească, monahii al căror egumen murise au venit cu multe rugăminți să le fii lor povățuitor; iar tu, biruindu-te de ale lor rugăciuni, ai primit și această grea sarcină spre folosul lor și lui Dumnezeu ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Zis-ai, fericite, către monahii cei ce stăruiau a te avea păstor: ***„Fraților, obiceiurile mele nu se potrivesc cu ale voastre”***, căci ai cunoscut din vreme neorânduiala lor; dar cu gândul de a-i îndrepta ai primit a-i povățui pe ei. Pentru aceasta noi cu acestea te lăudăm:
Bucură-te, că liniștea pustiei cu mâhnire ai lăsat;
Bucură-te, că de singurătate cu durere de inimă te-ai depărtat;
Bucură-te, că pentru fapta bună limanul liniștii ai părăsit;
Bucură-te, că de folosul altora te-ai îngrijit;
Bucură-te, că petrecerea ta cea pustnicească nu o ai schimbat;
Bucură-te, că nevoințe peste nevoințe ai adăugat;
Bucură-te, că monahii cei răzvrătiți pentru fapta cea bună au început a te urî;
Bucură-te, că viața ta cea pustnicească nu au putut-o suferi;
Bucură-te, că unii din ei răutăți asupra ta au uneltit;
Bucură-te, că și otravă asupra ta au pregătit;
Bucură-te, că și de la această primejdie te-a scos Mântuitorul;
Bucură-te, că ai biruit cu ajutorul Lui pe răufăcătorul;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 5-lea

Văzând răutatea celor ce au voit să-ți ia viața, nu te-ai supărat, prea fericite părinte, ci sculându-te de la masă, cu față și gând bun, ai dat slavă lui Dumnezeu, care te-a izbăvit de moarte năprasnică, și din inimă ai cântat Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Sfărâmat-ai paharul cel cu otravă prin semnul Crucii lui Hristos, Benedicte, iar către cei ce puseseră la cale moartea ta ai zis: ***„Mult Milostivul Dumnezeu să vă ierte pe voi, fiii mei, pentru ceea ce ați voit a-mi face mie!”*** Iar noi, minunându-ne de atâta nerăutate, cu smerenie te cinstim așa:
Bucură-te, că prin aceasta Domnului te-ai asemănat;
Bucură-te, că pilda Domnului ai urmat;
Bucură-te, că asemenea Lui pentru vrăjmași te-ai rugat;
Bucură-te, că prin aceasta dragoste ai arătat;
Bucură-te, că obiceiurile lor cu ale tale nu s-au asemănat;
Bucură-te, că iarăși la pustie ai alergat;

Bucură-te, că iarăși limanul liniștii ai îmbrățișat;
Bucură-te, că peștera pustiei o ai sărutat;
Bucură-te, că iarăși lângă tine mulți monahi s-au adunat;
Bucură-te, al pustiei iubitorule;
Bucură-te, al singurătății luminătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 6-lea

Strălucit-ai ca un soare în viața ta cea singuratică prin care ai tras la lumină mulțime de monahi care se sileau a urma petrecerea ta cea sfântă și lui Dumnezeu a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Întemeiat-ai cu puterea lui Hristos douăsprezece mănăstiri, cuvioase părinte, și mulți din Roma au alergat ca să fie ucenicii tăi spre a-i conduce pe ei la calea mântuirii; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:
Bucură-te, că Domnul de sub obrocul pustiei te-a scos;
Bucură-te, că multora ai fost de folos;
Bucură-te, că asemenea unei lumini, în sfeșnic ai luminat;
Bucură-te, că multora calea cea către Lumină o ai arătat;
Bucură-te, că pe monahul cel leneș l-ai îndreptat;
Bucură-te, că pe diavolul ce-l scotea din biserică în vremea pravilei multora l-ai arătat;
Bucură-te, că apă din piatră cu rugăciunea ai scos;
Bucură-te, că prin aceasta monahilor ai fost de mult folos;
Bucură-te, că și unealta cea de fier cu rugăciunea din râu o ai scos;
Bucură-te, că prin aceasta asemenea cu Elisei proorocul vestit ai fost;
Bucură-te, al minunilor proorocești arătătorule;
Bucură-te, al petrecerilor lor următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 7-lea

Arătat-ai, prea fericite părinte, viclenia și răutatea lui Florentie, care voia să te piardă prin otrăvire; căci rugându-te lui Dumnezeu pentru îndreptarea lui, te-ai ferit din calea primejdiei. Pentru aceasta ai mulțumit lui Dumnezeu și din inimă ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Ajuns-a mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu pe vicleanul și zavistnicul Florentie, căci, căzând din foișorul casei sale, rău a pierit; iar tu, omule al lui Dumnezeu, auzind

de pierzania lui, ai plâns și te-ai mâhnit; iar noi nevrednicii, minunându-ne de atâta nerăutate, zicem așa:
Bucură-te, că pentru moartea vrăjmașului te-ai întristat;
Bucură-te, că Marcu monahul de moartea lui Florentie s-a bucurat;
Bucură-te, că pentru acesta foarte l-ai mustrat;
Bucură-te, că pe Marcu foarte l-ai sfătuit;
Bucură-te, că pe el l-ai canonisit;
Bucură-te, că Marcu după sfătuire a cerut iertare;
Bucură-te, că prin sfat și canonisire a primit vindecare;
Bucură-te, că în inima ta dragoste de vrăjmași ai purtat;
Bucură-te, că de moartea vrăjmașului tău nu te-ai bucurat;
Bucură-te, că prin aceasta învățăturii Domnului ai urmat;
Bucură-te, al iubirii de vrăjmași arătătorule;
Bucură-te, al învățăturii Evangheliei plinitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 8-lea
Mutatu-te-ai, fericite Benedicte, în țara Campaniei, în hotarele cetății Casina, și acolo ai distrus capiștea lui Apolon, ridicând Biserica Sfântului Martin și a Sfântului Ioan Botezătorul, unde monahii și creștinii adunându-se, slăveau pe Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Vicleanul vrăjmaș al mântuirii oamenilor, văzând că i-ai stricat cuibul din acele părți, cu mare furie se pornea asupra ta; dar tu, părinte, cu postul și cu rugăciunea stricai toate uneltirile lui. Pentru care noi cu dragoste te cinstim așa:
Bucură-te, că piatra cea îngreuiată de diavol o ai ușurat;
Bucură-te, că pe diavolul de sub piatră l-ai rușinat;
Bucură-te, că drăceasca nălucire cu rugăciunea ta a pierit;
Bucură-te, că viclenia diavolului o ai batjocorit;
Bucură-te, că pe tânărul monah cel strivit de zid l-ai vindecat;
Bucură-te, că răutatea diavolului o ai defăimat;
Bucură-te, că ai arătat monahilor cele ce făcuseră în călătorie;
Bucură-te, că s-au rușinat de a lor fățărnicie;
Bucură-te, că le-ai arătat unde le-a dat de mâncare;
Bucură-te, că le-ai descoperit și cele trei pahare;
Bucură-te, al minciunii mustrătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 9-lea

Arătat-ai, cuvioase părinte, monahilor care te-au mințit, unde au stat la masă și câte pahare de vin au băut; iar ei, văzându-se descoperiți, au cerut iertare și înaintea lui Dumnezeu căindu-se, din inimă I-au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Având darul vederii mai înainte, ai descoperit arătat și credinciosului celui viclean care venea la tine că și-a călcat legea cea pusă de el; iar acela, văzându-se descoperit, a cerut cu lacrimi iertare pentru a lui greșeală, iar noi te rugăm să primești aceste cântări de laudă:
Bucură-te, că ostenelile tale Domnul le-a încununat;
Bucură-te, că darul descoperirii ție ți-a dat;
Bucură-te, că și darul proorociei de la Domnul ai luat;
Bucură-te, că pe Totile craiul l-ai rușinat;
Bucură-te, că pe Rigon pentru viclenie l-ai mustrat;
Bucură-te, că și acela, văzându-se descoperit, foarte s-a rușinat;
Bucură-te, că pe Totile foarte l-ai înfricoșat;
Bucură-te, că și Totile, craiul goților, de la tine iertare a cerut;
Bucură-te, că moartea stăpânirii lui i-ai descoperit;
Bucură-te, că înaintea ta cu fața la pământ a căzut;
Bucură-te, că lui Totile i-ai proorocit;
Bucură-te, al darului proorociei moștenitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 10-lea

Proorocit-ai lui Totile, craiul goților, că va intra în Roma și după nouă ani de stăpânire, întru al zecelea se va săvârși; care proorocie întocmai s-a împlinit, pentru care a dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Descoperit-ai episcopului Bisericii Canusiei că Roma de mari cutremure va fi distrusă, care lucru îndată s-a adeverit. Iar noi, de împlinirea acestei proorocii minunându-ne, cu laudă pe tine te cântăm așa:
Bucură-te, izvorule al adevăratelor prooociri;
Bucură-te, că prin darul lui Dumnezeu toate mai înainte le știi;
Bucură-te, că și darul vindecărilor de la Hristos ai luat;
Bucură-te, că pe clericul cel îndrăcit l-ai vindecat;
Bucură-te, că acelui cleric canon i-ai rânduit;
Bucură-te, că și lui i-ai proorocit;
Bucură-te, că i-ai zis canonul să și-l păzească;
Bucură-te, că de la carne și de la băutură i-ai zis să se înfrâneze;

Bucură-te, că și de preoție i-ai zis să se oprească;
Bucură-te, al sfințeniei preoției păzitorule;
Bucură-te, al darului preoției apărătorule;
Bucură-te, al nedreptății mustrătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 11-lea

Mustrat-ai cu blândețe, părinte, pe monahul cel mândru care ținea sfeșnicul în vremea mesei tale, descoperindu-i gândurile. De această descoperire mirându-se frații, au dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Arătat-ai prin vis fraților unde se cade a zidi mănăstirea lor și, fiind întrebat a doua zi de ei unde s-o zidească, le-ai zis: „Acolo unde v-am arătat astă-noapte!" De care lucru ei mirându-se, pe tine te lăudau zicând:
Bucură-te, Benedicte, că darul descoperirii de la Dumnezeu ai luat;
Bucură-te, că de acest lucru cu toții s-au mirat;
Bucură-te, că prin vis locul zidirii ai arătat;
Bucură-te, că cele arătate în vis a doua zi le-ai descoperit;
Bucură-te, că acolo ei mănăstire au zidit;
Bucură-te, că pe fecioarele cele nemulțumitoare le-ai certat;
Bucură-te, că a-și îndrepta viața le-ai învățat;
Bucură-te, că pe acele fecioare de la împărtășire le-ai oprit;
Bucură-te, că la scumpătatea Sfintelor Taine ai râvnit;
Bucură-te, că darul Sfintelor Taine l-ai prețuit;
Bucură-te, al nedreptății pedepsitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 12-lea

Arătatu-s-a minune înfricoșătoare asupra fecioarelor neîmpărtășite, căci în vremea Liturghiei din mormântul cel din biserică afară ieșeau, de care lucru toți credincioșii foarte se mirau și cu frică pe Dumnezeu lăudau cântând: Aliluia!

Icosul al 12-lea

Luat-ai, de la Dumnezeu, diferite daruri, Benedicte, spre folosul turmei tale și al multor credincioși, pentru care noi lăudăm pe Bunul Dumnezeu, care te-a împodobit cu ele, și către tine zicem așa:
Bucură-te, că pe monahul cel leneș, prin vederea balaurului l-ai înțelepțit;
Bucură-te, că pe ipodiaconul Agapit pentru neascultare l-ai pedepsit;
Bucură-te, că untdelemnul cu rugăciunea ta l-ai înmulțit;

Bucură-te, că pe Tala păgânul numai prin privire l-ai speriat;
Bucură-te, că pe copilul cel mort cu rugăciunea l-ai înviat;
Bucură-te, că sufletul surorii tale în chip de porumb ți s-a arătat;
Bucură-te, că zburând sufletul ei în Rai a intrat;
Bucură-te, că, slăbind cu trupul, cu Sfintele Taine te-ai împărtășit;
Bucură-te, că îndată a sosit și al tău sfârșit;
Bucură-te, Benedicte mult ostenitorule;
Bucură-te, al Sfinților părinți următorule;
Bucură-te, al Raiului moștenitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, cuvioase și mult nevoitorule al lui Hristos, Benedicte al monahilor și al creștinilor luminătorule, tu pe Dumnezeu din toată inima L-ai iubit și pentru dragostea Lui pururea te-ai ostenit. Auzi-ne și pe noi, smeriții care te cerem în ajutor și lui Dumnezeu care te-a împodobit pe tine cu aceste daruri, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

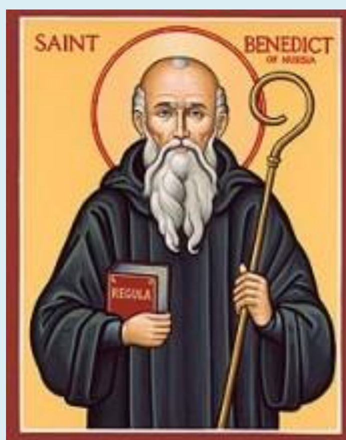
Icosul 1
Îngerească viață din copilărie ai petrecut și cu pustnicească viață te-ai împodobit; lumea și slava veacului de acum le-ai urât și liniștea cu toată inima ai iubit; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:
Bucură-te, Benedicte, care de copil viața cea sfântă ai iubit;
Bucură-te, că din fragedă vârstă pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pornirile poftelor trupului le-ai domolit;
Bucură-te, că din tinerețe trufia vieții ai urât;
Bucură-te, că pe acestea prăpastie sufletească le-ai socotit;
Bucură-te, că marelui Antonie cu viețuirea te-ai asemănat;
Bucură-te, că aceluia cu viața ta i-ai urmat;
Bucură-te, al curăției vas prea cinstit;
Bucură-te, al feciorie odor neprețuit;
Bucură-te, că viața ta cu mari virtuți o ai împodobit;
Bucură-te, al desăvârșirii râvnitorule;
Bucură-te, al cuvioșilor Părinți următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul 1
Pe luminătorul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe luceafărul cel duhovnicesc al monahilor, pe podoaba Nursiei, veniți, toți cei bine credincioși, să-l lăudăm și cu

evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!***

Și aceasta:

Rugăciune către Sfântul cuvios Benedict de Nursia

O, Sfinte al lui Dumnezeu și făcătorule de minuni Benedicte, cine va putea cu adevărat să spună ostenelile tale cele din toată viața ta? De aceea mai mult te-ai sârguit de a ascunde isprăvile cele duhovnicești, decât a le arăta. Ai urât slava lumii și ai fugit de dânsa, până ce Dumnezeu a binevoit a te descoperi și la vreme a te pune în sfeșnicul Bisericii Sale spre folosul monahilor și al tuturor creștinilor. Cu multe daruri de la Dumnezeu ai fost împodobit și ca un soare duhovnicesc în lume ai strălucit.

Te-ai arătat desăvârșit în lucrarea tuturor faptelor bune și prin pilda vieții, mai mult decât prin vorbe, pe ucenicii tăi la calea mântuirii i-ai povățuit.

Tu pe Dumnezeu din toată inima L-ai iubit și crucea ostenelilor și a răbdării o ai dus până la sfârșit.

Aceasta înțelegând noi, nevrednicii, despre sfânta ta viață și crezând că mare îndrăzneală ai către Preabunul Dumnezeu, venim cu rugăminte către tine, să te rogi ca, prin mila Domnului și prin sfintele tale rugăciuni, să dobândim milă și iertare în toată viața noastră, în vremea sfârșitului și în ziua judecății de apoi. Amin.

Și se face otpustul.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Benedict, purtătorul de Dumnezeu

Cuvant Ortodox - Cuviosul Benedict, purtătorul de Dumnezeu- 14 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=EEdw4A9NBwU

***

scrisă de cel între sfinţi,
părintele nostru Grigorie Dialogul

Sfântul Benedict era cu viaţă foarte evlavios şi dreptcredincios şi împodobit cu darul lui Dumnezeu. Din copilărie strălucea prin nevinovăţia inimii şi se împodobea cu înfrânarea trupului, neplecând sufletul la nici o voie trupeasca căci, încă tânăr fiind, a urât pornirea şi înfierbântarea trupului, dezmierdările şi poftele lumii şi socotea ca pe un copac uscat lumea aceasta cu floarea ei.

Acest sfânt a răsărit ca luceafărul de dimineaţă, din Nursia, cetatea romanilor. Apoi a fost dat la şcoala de părinţi să înveţe carte, dar el, văzând că mulţi mergeau mai mult în poftele lor, ca un înţelept, s-a retras şi n-a mai mers la şcoală, ca să nu cadă şi el într-o prăpastie ca aceea pierzătoare de suflet.

Deci, părăsind scoala şi lăsând casa părintească şi averile cele multe moştenite, căci părinţii lui murise, lui Dumnezeu singur dorind să-i placă, a iubit chipul sfintei şi monahiceştii vieţi şi s-a făcut monah - faptele cele după Dumnezeu ale acestui cinstit părinte eu cu ochii nu le-am văzut, dar le-am auzit de la patru ucenici ai lui. De la Constantin, om prea cucernic, care a fost următor al lui; de la Valentin, care a chivernisit mulţi ani sfinţitul locaş din Lateran; de la Simplichie, care a păstorit al

treilea după Sinodie, şi de la Onorat, care locuieşte astăzi chilia lui, cea în care şedea mai înainte cuviosul.

Acest părinte, Benedict, care mult a strălucit în fapte bune, după ce a lăsat învăţătura cărţilor, cunoscând, ca unul ce nu cunoaşte şi înţelept, ca un neînţelept, a părăsit deşertăciunea acestei vieţi şi s-a dus să locuiască în pustie; dar nimeni nu l-a urmat, decât singură femeia care l-a crescut, căci tare îl iubea. Iar când s-a dus la locul ce se numeşte Efide, mulţi prea cucernici bărbaţi, atraşi de duhovniceasca lui dragoste, s-au dus acolo şi au rămas cu dânsul în biserica Sfântului Petru.

***

Într-o zi, maica Sfântului Benedict a cerut de la o femeie din satul care era acolo departe o covăţică, ca să cureţe nişte grâu. Şi luând-o, a pus-o pe masă cum s-a întâmplat. Dar urâtorul de bine diavol a aruncat-o jos şi s-a stricat, pe când era bătrâna undeva, desfăcându-se în două bucăţi. Întorcându-se bătrâna şi văzând covăţica în două bucăţi, a început a plânge. Dar sluga lui Dumnezeu, Benedict, văzând-o, l-a durut inima şi, luând bucăţile, a căzut la rugăciune cu lacrimi şi, sculându-se, a găsit vasul întreg. Apoi îndată chemând-o şi sfătuind-o să nu se întristeze de primejdiile ce se întâmpla, i-a dat covăţica întreaga.

Aceasta este cea dintâi şi de mirare minune a sfântului, de care s-a auzit peste tot locul acela dimprejur. Iar locuitorii locului aceluia au spânzurat covăţica la poarta bisericii de acolo, ca să se vadă, spre slava lui Dumnezeu şi lauda lui Benedict, adevăratul Lui rob şi să se cunoască de toţi darul Sfântului Duh, care într-însul locuia, din tânără vârstă. El a stat mulţi ani acolo, până la venirea longobarzilor.

&&&

Dar iubitorul de Dumnezeu şi urâtorul de slavă, Benedict, s-a dat la mai multe osteneli, socotind că mai bine este să se bucure de osteneli, decât de laudele omeneşti.

Apoi, lăsând pe furiş pe maica sa, s-a dus în locuri pustii; ajungând la un loc ce se numea Lac, la patruzeci de mile departe de Roma - în care izvora mulţime de ape, din care se formează un râu - a rămas acolo. Ducându-se acolo, l-a văzut un monah cu numele Roman, care venea de la o mănăstire ce era aproape. Apoi aflând locul unde s-a dus şi scopul lui cunoscând, nu l-a arătat nimănui, ci l-a ajutat la cele ce-i trebuiau şi l-a îmbrăcat în sfânta schimă a monahilor şi după putinţă îi slujea la trebuinţele trupeşti.

Iar de Dumnezeu înţelepţitul Benedict, găsind în acel loc, într-o râpă, o peşteră foarte strâmtă, s-a închis într-însa şi trei ani a fost necunoscut altora, afară de Roman. Iar Roman era aproape, într-o mănăstire, sub ascultarea părintelui Adeodat. În vremea când şedea bătrânul său să mănânce, lua puţină pâine şi-i aducea, în zilele cele rânduite. Şi cum de la mănăstire până la peşteră nu era drum, căci era prea înaltă prăpastia, pe deasupra, cu o frânghie lungă şi subţire, îi pogora pâinea. Şi avea un clopoţel la frânghie, ca să audă sfântul şi să iasă s-o ia. Dar vrăjmaşul dreptcredincioşilor, bântuitorul faptei bune şi pizmaşul diavol, îl ura pe Roman pentru dragostea frăţească, iar pe Benedict îl zavistuia pentru lipsa trebuinţei şi pentru socoteala cea bine plăcută lui Dumnezeu. Deci, vrând să-l abată şi să-l arunce în lenevire, într-o zi, când Roman pogora pâinea cu frânghia, aruncând diavolul o piatră, a zdrobit clopoţelul. Însă prea cinstitul Roman n-a lipsit a face slujba sa, cea lui Dumnezeu plăcută, în alte chipuri.

Apoi, când întrutotbunul Dumnezeu a binevoit ca Roman să înceteze de la acea slujbă şi de Dumnezeu iubită slujire, iar petrecerea fericitului Benedict s-o arate spre folosul multora, neîngăduind să se ascundă multă vreme sub obroc dumnezeiescul dar al minunilor ce străluceau printr-însul, atunci pe acesta l-a pus în sfeşnic ca pe o făclie, ca să strălucească la toţi cei ce sunt în casa lui Dumnezeu.

****

Iar arătarea s-a făcut astfel: Un preot, locuind departe de peştera cuviosului, a gătit bucate bogate pentru praznicul Paştilor şi i s-a arătat prin vedenie Domnul, Care îi zise: "Tu multe feluri de bucate găteşti pentru tine, iar robul Meu, Benedict, în cutare peşteră fiind pentru dragostea cea către Mine, nu are ce să mănânce". Deci îndată sculându-se preotul, în ziua de Sfintele Paşti, s-a dus, cu bucatele pe care le gătise pentru sine, să găsească peşteră şi pe omul lui Dumnezeu, în prăpăstiile munţilor, văilor şi în găurile pământului. Aflându-l pe dânsul în peşteră l-a sărutat. Apoi, făcând rugăciune amândoi şi binecuvântând pe Dumnezeu, au şezut, vorbind împreună şi hrănind cu dumnezeieşti cuvinte sufletele lor.

Sculându-se preotul, îl rugă pe sfântul, zicând: "Vino, părinte, să prăznuim, că astăzi sunt Paştile".

Iar omul lui Dumnezeu a răspuns: "Ştiu că sunt Paştile, căci m-am învrednicit a te vedea". Căci nu ştia cuviosul că era cu adevărat sfântul praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar preotul a zis: "Într-adevăr, părinte, astăzi este ziua Învierii Domnului şi nu se cade să posteşti, căci şi eu spre aceasta am fost trimis de Dumnezeu către tine, ca

din darurile Lui amândoi să ne împărtăşim". Deci, mulţumind lui Dumnezeu, au mâncat amândoi. Iar după ce au mâncat şi s-au veselit duhovniceşte, au vorbit din Sfintele Scripturi. Apoi, sărutându-l, preotul s-a dus, slăvind pe Dumnezeu pentru lipsa dreptului.

În acea vreme oarecare păstori, văzându-l în peşteră ascuns şi cu piei îmbrăcat, socoteau că văd fiare. Iar după ce au înţeles că este pustnic, rob al lui Dumnezeu, au lăsat gândirea că este fiară şi s-au cuprins de milostivire. De atunci s-a dus vestea despre dânsul prin locurile cele din jur şi mulţi mergeau la dânsul şi-i aduceau cele trebuincioase trupului. Iar cuviosul părinte îi hrănea mai ales pe dânşii cu povestirile cele duhovniceşti, decât cu mâncări simţite.

***

Într-una din zile, cuviosul liniştindu-se, a venit ispititorul în chip de mierlă şi zbura fără ruşine atât de aproape de el, încât ar fi prins-o, de ar fi voit. Purtătorul de Dumnezeu, Benedict, înţelegând măiestria vrăjmaşului şi cu semnul Crucii înarmându-se, mierla s-a făcut nevăzută. Apoi atâta ispită s-a pricinuit în trupul lui după ce s-a dus mierla aceea, încât niciodată una ca aceasta n-a pătimit. Căci orice femeie ce se întâmplase în tinereţe a vedea, i-o închipuia diavolul desfrânării şi i-o punea de faţă în nălucirea lui. Şi atât de mare înfocare a trupului i-a aprins, încât puţin a lipsit să se gândească şi să se întoarcă în lume.

Dar, întărindu-l darul cel mântuitor al lui Dumnezeu, a biruit pe cel ce-l ispitea. Şi, fiind acolo aproape urzici şi spini, s-a dezbrăcat şi s-a aruncat într-însele şi, tăvălindu-se mult timp şi sângerându-şi trupul şi răbdând cu vitejie durerile, s-a izbăvit de acel gând purtător de moarte şi i-a mulţumit lui Dumnezeu.

De atunci în toată vremea vieţii sale, diavolul desfrânării n-a îndrăznit să-l mai supere, după cum acest părinte nebiruit în ispite a povestit ucenicilor săi. Astfel, mulţi părăsind dezmierdările lumii, învăţau să se lupte cu puterile cele multe ale vicleniei diavoleşti.

&&&

După ce s-a depărtat ispita, a rămas omul lui Dumnezeu netulburat în gând. De acum înainte, încălzindu-se inima lui de darul Sfântului Duh, a dat rodul învăţăturii mai bogat; încât s-a făcut auzită tuturor viaţa lui cea vrednică de minune.

Şi era o mănăstire nu departe de peştera cuviosului, al cărei egumen se săvârşise. Deci toţi fraţii de acolo, venind la dânsul, îl rugau să le fie egumen. Iar cuviosul, nevrând să lase smerenia din copilărie crescută cu dânsul, n-a primit, socotindu-se

păcătos şi nevrednic, adăugând şi aceasta, că obiceiurile sale nu se unesc cu obiceiurile lor. Dar la sfârşit, biruindu-se de iubirea de fraţi, a împlinit rugăciunea lor şi s-a făcut egumen.

Fericitul Benedict, păzind rânduiala mănăstirii şi nelăsând pe fraţi să facă voile lor, aceştia cum au văzut sfinţenia cuviosului şi pustnicia cea cu dinadinsul nepotrivindu-se cu răutatea lor, au început a se sfădi între ei şi a se căi că au cerut egumen pe un bărbat atât de pustnic şi luător aminte.

Deci, răzvrătirea acelora se lupta cu legea fericitului, căci obiceiurilor rele le este urâtă petrecerea drepţilor şi cei răi urăsc pe cei buni, iar de către cei îmbunătăţiţi se întorc urâtorii de fapte bune. Deci, sfadindu-se ei şi văzând că socoteala lor cea iubitoare de tulburare n-a sporit, căci părintele nu s-a dus pentru nestatornicia şi tulburarea lor, după cum gândeau ei, au pus într-un pahar de sticlă otrava amestecată cu vin şi în vremea mâncării, şezând părintele la masă, au îndrăznit, vai de îndrăzneala lor! şi i-au dat-o. Atunci purtătorul de semne şi marele părinte, Benedict, a făcut semnul de viaţă făcătoarei Cruci peste pahar, iar paharul îndată s-a zdrobit şi a căzut la pământ.

Astfel a cunoscut omul lui Dumnezeu că băutura era de moarte, pentru aceasta n-a răbdat semnul Crucii. Apoi, îndată s-a sculat de la masă cu faţa veselă şi cu gând bun. După aceea, chemând pe fraţi, a zis către dânşii: ***"Multmilostivul Domnul Dumnezeu să vă miluiască, fiii mei, pentru ceea ce aţi voit să-mi faceţi! Nu v-am spus eu că judecata mea nu se potriveşte cu a voastră? Duceţi-vă şi, după judecata voastră, căutaţi-vă părinte. Eu de aici înainte nu pot să vă mai fiu povăţuitor!"***

Acestea zicând, s-a dus îndată la locuinţa sa cea dintâi, iubind liniştea de la început şi pe Dumnezeu, Cel ce locuieşte întru cele prea înalte şi la cele smerite caută. Deci, fiind părintele Benedict mai dinainte hotărât de Dumnezeu iarăşi în peştera cea amintită şi, cu dumnezeieşti fapte bune strălucind, cu puteri şi cu semne, pe care le făcea Dumnezeu printr-însul şi în slavă îngerească înălţându-se, mulţi s-au dus la locul acela să se păstorească de darul lui cel de Dumnezeu dat. Deci, iubitorul de Dumnezeu şi de suflete, cuviosul Benedict, a alcătuit acolo, cu puterea lui Hristos, douăsprezece mănăstiri, rânduind în fiecare să se afle câte douăzeci de monahi. Apoi a oprit şi el puţini, câţi a socotit că ajung sub a lui dăscălească povăţuire.

Atunci au început a veni la dânsul din Roma oameni de bun neam şi învăţaţi, împreună cu fiii lor, să-i călugărească. Atunci şi fiii bunei nădejdi, Evitie şi Mavru,

s-au dus la dânsul şi s-au făcut monahi. Chiar şi Tertil, patriciul, a dat pe Plachida. Dintre aceştia Mavru, fiind mai tinerel, după ce a crescut cu obiceiurile cele bune, a început a fi lucrător al învăţătorului. Iar Plachida, fiind încă tânăr, cu osteneli pustniceşti îşi înfrână tinereţea.

***

Într-una din mănăstirile cele mai sus-zise era un monah leneş, care, în vremea rugăciunii, nu răbda să stea cu fraţii până în sfârşit; ci, când toţi fraţii îngenunchiau, acela ieşea afară şi vorbea deşertăciuni. Iar egumenul acestuia, de multe ori sfătuindu-l şi nimic folosind, l-a adus la omul lui Dumnezeu, cuviosul Benedict, care, după cum se cuvine mustrându-l şi sfătuindu-l, l-a eliberat. Iar el, întorcându-se la mănăstire şi de abia două zile ţinându-se de sfătuire, iarăşi în vremea rugăciunii făcea ca şi întâia dată obiceiul lui cel diavolesc; că lăsa slujba şi ieşea afară din biserică fără frica lui Dumnezeu. Egumenul acestuia, venind la cuviosul, i-a povestit cele despre dânsul.

Atunci cuviosul a zis: ***"Vin eu şi-l voi îndrepta".***

Venind la mănăstire în ceasul în care s-a sfârşit lauda cântării de psalmi şi fraţii au îngenunchiat la rugăciune, Sfântul Benedict a văzut că un diavol a apucat marginea hainei monahului leneş şi-l trăgea afară din biserică.

Atunci sfântul a zis în taină egumenului, cu numele Pompian, şi robului lui Dumnezeu, Mavru: ***"Vedeţi cine este cel ce-l trage pe monahul acesta afară din biserică?"***

Iar ei, răspunzând, au zis: "Ba nu, părinte".

Sfântul a zis: ***"Să rugăm pe Dumnezeu ca să-l vedeţi şi voi".***

Şi rugându-se două zile, Mavru monahul l-a văzut, iar părintele mănăstirii nu l-a văzut.

În ziua următoare, după ce s-a sfârşit rugăciunea, ieşind afară omul lui Dumnezeu şi găsind pe leneşul acela stând afară din biserică, l-a lovit cu toiagul şi, din acea zi, s-a izbăvit monahul de diavolească lenevire şi necucernicie; şi de aici înainte stătea râvnitor cu fraţii, până ce se făcea sfârşitul, neîndrăznind diavolul să-l mai apuce, căci fusese izgonit de Sfântul Benedict.

***

Trei din cele douăsprezece mănăstiri erau pe vârfuri şi pe răspântii de munţi şi monahilor le era greu a se pogorî jos la pârâu să ia apa, căci trecerea prin prăpastii era primejdioasă şi ei cu multă frică se suiau şi se pogorau. De aceea, adunându-se monahii celor trei mănăstiri, au venit la robul lui Dumnezeu, Benedict, zicând: "Cinstite părinte, cu greu ne este şi primejdios a ne coborî jos la pârâu, să luăm apă. Deci, este nevoie să mutăm mănăstirea ca nu cumva să alunece cineva în prăpastie şi să moară".

Cuviosul, cu cuvinte dojenitoare şi mângâietoare întărindu-i, i-a eliberat. Însă, după ce a înnoptat, luând pe Plachida, despre care am zis mai sus, s-a suit în vârful muntelui greu de umblat şi a ales un loc unde s-a rugat. Sculându-se de la rugăciune, a luat trei pietre şi le-a pus una peste alta în acel loc de rugăciune şi s-a îndreptat spre chilie.

Dimineaţă au venit iarăşi fraţii şi-i ziceau aceleaşi pentru apă. Dar el a zis către dânşii: "***Suiţi-vă, fiii mei, în munte şi veţi găsi trei pietre una peste alta; acolo să săpaţi, în acel loc, că puternic este Dumnezeu şi la acea înălţime a muntelui vă va da apă destulă şi greutatea ostenelii drumului vă va uşura-o".***

Plecând ei, au găsit precum le-a zis cuviosul. Deci au săpat, şi îndată mulţime de apă a început a izvorî, cum şi până astăzi curge, arătând minunea sfântului.

***

Altă dată, un oarecare bărbat din neamul goţilor, sărac cu duhul, a venit la sfinţitul Benedict să se pocăiască de păcatele sale şi el l-a primit. Într-una din zile a poruncit cuviosul către unul din fraţi să-i dea o unealtă, ca să cureţe locul de mărăcinii şi de gătejele ce erau acolo, ca să facă grădina. Dar locul era deasupra pârâului şi, tăind şi curăţând gotul, a ieşit unealta din coadă şi a căzut în pârâu şi nu era nădejde să se găsească, pentru că era apă multă.

El a alergat şi a spus lui Mavru şi i-a făcut metanie pentru greşeala sa. Iar Mavru a spus cuviosului şi acesta s-a dus la pârâu, unde, luând coada din mâna gotului şi punând-o în pârâu cu partea în care fusese unealta înfiptă, îndată a ieşit unealta din fundul apei şi a intrat la locul ei. Deci cuviosul a dat gotului unealta aceea tăietoare de mărăcini, zicându-i: ***"Iată unealta. Ia-o şi lucrează şi nu te întrista".***

***

Într-una din zile, purtătorul de semne, Benedict, odihnindu-se în chilia sa, s-a dus monahul Plachida la pârâu să ia apa; dar alunecând vasul din mâna lui, a căzut în pârâu şi, vrând el să apuce vasul, a alunecat şi a căzut în apă; iar apa, fiind prea

repede, l-a dus în mijlocul pârâului, depărtându-l ca la o aruncătură de săgeată, încât se primejduia.

Iar adevărata sluga a lui Dumnezeu, Benedict, văzând întâmplarea şi chemând pe ucenicul său Mavru, i-a zis: ***"Frate Mavru, aleargă, că Plachida a căzut în pârâu şi apa foarte departe l-a tras".***

Minunat şi foarte slăvit este lucrul acesta, care se povesteşte. Deci, alergând Mavru şi umblând pe apă, cu porunca părintelui şi ajungând la locul unde Plachida era târât de apă, încât era gata a se îneca, l-a apucat îndată de păr şi l-a scos. Iar după ce Mavru a ieşit cu Plachida afară la pământ şi şi-a venit în sine, gândind cum a umblat pe apă, s-a minunat şi s-a înspăimântat de ceea ce făcuse.

Apoi, întorcându-se la părintele, i-a vestit dumnezeiasca minune ce s-a făcut. Dar omul lui Dumnezeu, Benedict, a socotit că s-a făcut această mare minune nu pentru sfinţenia sa, ci pentru ascultarea lui Mavru. Iar Mavru spunea că a făcut porunca sfântului; căci, zicea că nu se afla acum în aceeaşi putere în care era când s-a dus pe apă.

Văzând Plachida smerita cuvântare cea de Dumnezeu următoare a acestora, a zis: "În timpul cât eram purtat de apă, vedeam deasupra capului meu cojocul părintelui meu şi socoteam că el m-a scos din apă".

&&&

Strălucind fericitul cu nişte fapte bune ca acestea, în locurile acelea mulţi, pentru dragostea Domnului nostru Iisus Hristos, veneau de departe la dânsul şi adeseori, părăsind deşertăciunea vieţii, îşi puneau grumazul sub jugul cel bun al lui Hristos şi se făceau pustnici. Însă diavolul, tatăl zavistiei şi vechiul vrăjmaş al dreptcredincioşilor, neputând vedea strălucirea minunilor sfântului şi pe sine biruit de puterea lui cea dată de Dumnezeu, intra în minţile celor fără rânduială şi-i îndemna să-l zavistuiască şi să-l supere, după cum obişnuiesc cei fără rânduială şi nevrednici a zavistui isprăvile celor vrednici. Pentru că lauda ce se face celor curaţi şi vrednici este ocară şi întristare celor întinaţi de zavistie.

***

De aceea Florentie, preotul bisericii din apropiere, moşul lui Florentie ipodiaconul nostru, îmbrăţişând urâciunea şi zavistia diavolului celui rău în toate, a început a zavistui şi a ocărî faptele bune ale sfântului, socotind că prin aceasta va smulge pe mulţi de la învăţătură Sfântului Benedict cea de suflet folositoare. Iar după ce n-a

dobândit această nădejde vătămătoare de minte, nu numai că n-a putut să atragă pe cineva, dar şi mulţi alţii veneau la sfântul şi se înmulţeau.

Florentie, rănindu-se de zavistie ca de o săgeată, defăima nevoinţa dumnezeiescului bărbat şi nu se îngrijea de fel să-i caute viaţa lăudată şi pustnicească. Apoi, întunecându-se de diavol, a ajuns într-atât, încât să otrăvească pe sfântul. Deci a plămădit pâine, a pus otrava într-însa, a copt-o şi a trimis-o ca de binecuvîntare. Iar acel văzător bărbat a primit pâinea şi i-a mulţumit, dar vicleşugul nu s-a tăinuit de el. Căci în ceasul în care avea obicei sfântul a mânca, a venit corbul din pădurea de aproape unde locuia şi, după obiceiul ce-l avea, luând pâine din mâinile sfântului, mânca. Deci luând Sfântul Benedict pâinea cea purtătoare de moarte, a pus-o înaintea corbului şi i-a poruncit, zicând: ***"În numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, ia pâinea aceasta şi du-te de o aruncă într-un loc unde să n-o găsească vreun om".***

Atunci corbul, cu gura căscată şi cu aripile întinse, a început a zbura împrejurul pâinii, a striga şi a arăta, prin mişcările lui, viclenia diavolească din pâine. Dar omul lui Dumnezeu a zis iarăşi către corb: ***"Nu întârzia, nici te teme, ci ridic-o cum ţi-am zis şi du-o în loc neumblat, ca să nu se găsească niciodată".***

Atunci corbul, după porunca sfântului, a luat-o cu multă frică şi s-a dus. Apoi, după trei ceasuri s-a întors şi a luat iarăşi obişnuita hrană din mâinile sfântului, care, văzând vicleşugul de ucidere al lui Florentie, şi neputând îndrepta viclenia lui, se ruga lui Dumnezeu pentru acela mai mult decât pentru sine, ca unul fără răutate şi în toate blând.

Florentie însă, neputând să-l omoare pe sfântul, lucra cu răutate şi vicleşug satanicesc împotriva ucenicilor sfântului. Căci ei lucrând în grădină, Florentie, sluga diavolului, a trimis şapte fete frumoase şi cu totul goale şi le-a poruncit să se preumble şi să se joace înaintea monahilor, vrând cu aceasta să necinstească fecioria acestora. Dar şi la aceasta n-a nimerit cugetul lui cel prea înrăutăţit, pentru că Benedict, următorul lui Hristos, văzând scornirea lui cea diavolească şi temându-se de sufletească vătămare a ucenicilor, judeca mai bine să se depărteze şi să dobândească mântuirea ucenicilor, ca nu cumva, din zavistia lui Florentie către dânsul, cu timpul să se vatăme ucenicii.

Chemând pe fraţii mănăstirilor, rânduindu-le iconom şi dându-i lui Dumnezeu, a luat puţini cu sine şi s-a depărtat de la chilia sa, fugind cu smerită cugetare de urâciunea şi vrăjmăşia lui Florentie. Dar Florentie greşea, păcătuind în deşert, fără a putea să vatăme pe altcineva. Iar Dumnezeu, izbăvind pe sluga sa, l-a păzit spre

mântuirea multora, ucigând pe viclean. Căci urâtul de Dumnezeu, Florentie, bucurându-se de ducerea fericitului părinte, stând în foişorul casei sale, deodată a căzut din înălţime împreună cu foişorul şi cel rău cu rău a murit şi a luat moarte vrednică vicleniei sale, pentru că moartea păcătoşilor este cumplită.

Văzând aceasta Mavru, ucenicul sfântului, a trimis degrabă la dânsul, fiind departe de chilia sa ca de zece semne, şi i-a zis: "Întoarce-te, părinte, întoarce-te, căci preotul care în zadar te izgonea, a murit". Auzind aceasta, omul lui Dumnezeu a plâns mult de ticăloasa moarte a lui Florentie şi s-a mâhnit şi de ucenicul său, căci s-a bucurat de o moarte ca aceea a lui. Deci l-a canonisit să se pocăiască pentru această greşeală. Astfel, fericitul s-a asemănat prin cele patru minuni mai înainte zise cu trei mari prooroci: cu Moise, la apă, care prin rugăciune s-a pornit şi a izvorât din munte ca un râu; cu Elisei s-a asemănat tăietorului de rugi, care a ieşit din adâncul pârâului; cu Ilie, la ascultarea corbului; cu apostolul Petru, la umblarea pe apă. Din acestea se vede arătat ca acest om era plin de darurile duhului, date tuturor sfinţilor.

Mutându-se acest prea cuvios bărbat în alte locuri, şi-a schimbat locuinţa, dar vrăjmaşul nu l-a slăbit. Căci după aceea, cel de diamant a suferit mai mari şi mai grele războaie de la diavolul.

Căci ieşind cuviosul Benedict de la locul său dintâi, s-a dus în ţara Campaniei, în hotarele cetăţii care se zicea Casin, unde, într-un munte oarecare înalt, a găsit o capişte elinească foarte veche în care se cinstea zeul Apolon. Împrejurul acelei necurate capişti erau o mulţime de jertfelnice şi de copaci. Până atunci se suia mulţime de necredincioşi şi aduceau jertfe lui Apolon; iar luminatul cu mintea, Benedict, şi râvnitorul dreptei credinţe, ducându-se la locul acela şi intrând în capişti, l-a zdrobit pe idolul lui Apolon, iar jertfelnicele le-a surpat. Apoi a ars copacii care erau acolo şi, în mijlocul acelei capişte, a zidit o biserică a Sfântului Martin, iar unde era altarul lui Apolon, a făcut o cinstită biserică a Sfântului Ioan Botezătorul.

De aici înainte mulţimea poporului care locuia acolo în preajmă, povăţuindu-se de învăţătura lui, se întorcea către Dumnezeu şi toţi se făceau creştini. Acestea nesuferindu-le diavolul, nu în chip nevăzut ori în somn, ci pe faţă se arăta cuviosului, apoi striga tare şi zicea că suferă mare nevoie de la sfântul, încât şi fraţii auzeau graiurile lui, deşi nu-l vedeau.

Către aceştia iubitorul adevărului zicea: ***"Credeţi-mă, fraţilor, căci cu ochii văd pe vrăjmaşul înfricoşat şi purtător de foc, arătându-se cu nălucire; apoi şi din ochi***

şi din gură scoate pară de foc!" Deci auzeau toţi, orice zicea vicleanul. Şi întâi îl chema pe sfântul pe nume; iar când a văzut că sfântul nu-i răspunde, a încetat a-l defăima. Apoi iarăşi îl chema pe nume, zicând: "Benedicte!", care se tălmăceşte binecuvântatule. Iar sfântul nerăspunzând îndată, diavolul zicea: "Maledicte! Maledicte! - adică blestematule -, ce ai cu mine? De ce mă izgoneşti?"

Într-una din zile fraţii, zidind chilia în care era să şadă sfântul, ciopleau piatră la mijloc şi voiau s-o pună la zidire. Deci au venit trei şi n-au putut s-o ridice. Apoi au venit şi alţii şi nimic n-au folosit şi a rămas piatra neclintită. De aceea, s-a socotit că este înrădăcinată în pământ. Mai pe urmă s-a arătat că deasupra pietrei şedea diavolul şi pentru aceea atâţia bărbaţi n-au putut s-o clintească. Deci au trimis la cuviosul, care, venind îndată şi făcând rugăciune, a zis să ridice piatra şi cu atâta lesnire au ridicat-o, încât socoteau că nu are greutate deloc, aceea care mai întâi era grea şi nemişcată.

***

Deci s-a părut cuviosului şi a zis ucenicilor să sape acolo unde era piatră. Săpând, au găsit un idol de aramă şi l-au aruncat în bucătărie şi îndată a ieşit foc dintr-însa. Deci, socotind monahii că bucătăria arde, au alergat şi au început a aduce apa s-o stingă. Atunci, întrebând despre pricină, a înţeles cuviosul tulburarea fraţilor şi apoi, intrând în bucătărie, zicea că nu este focul despre care spun ei. Deci, îndată plecându-şi capul său lui Dumnezeu la rugăciune, după obicei, se ruga să izgonească de la fraţi amăgirea aceea nălucitoare a vrăjmaşului, care se arăta ochilor lor. Apoi, sculându-se de la rugăciune, ochii fraţilor celor înşelaţi i-a adus la firească vedere prin rugămintea cea către Dumnezeu şi nu mai vedeau bucătăria arzând.

***

Altă dată, când zideau fraţii zidul, vrând să-l facă înalt, şi sluga lui Dumnezeu, Benedict, era în chilia sa, rugându-se, i s-a arătat diavolul bucurându-se, şi i-a spus că merge la fraţii cei ce lucrează. Atunci a trimis cuviosul la fraţi cât mai degrabă şi le-a vestit, zicând: "Fraţilor, luaţi aminte, că vine către voi diavolul în ceasul acesta, să vă ispitească". Dar, mai înainte de a merge vestitorul, a ajuns diavolul şi a surpat zidul ce se zidea şi pe un tânăr monah, fiu al unui oarecare Coraliu, l-a zdrobit. Ucenicii sfântului, văzând aceasta, se întristară nu atâta pentru zid, cât pentru frate şi i-au vestit cinstitului părinte cu lacrimi în ochi. Iar prea milostivul părinte a poruncit să-l aducă. Dar nefiind cu putinţă a-l ridica pe mâini, că pietrele zdrobiseră nu numai trupul, ci şi oasele lui, l-au pus în sac şi i l-au adus. Iar el le-a spus să-l lase pe rogojina pe care se obişnuise a se ruga.

Scoţând afară pe fraţi şi închizând uşa, şi-a plecat genunchii şi rugă pe Dumnezeu pentru sănătatea lui. Şi s-a văzut în ceasul acela o minune cu adevărat vrednică de spaimă şi de înfricoşare. Pentru că, după terminarea rugăciunii, tânărul s-a sculat sănătos cu tot trupul. Apoi l-a trimis sfântul iarăşi la fraţi, să lucreze cu dânşii, ca să zidească din nou zidul. Iar diavolul, care socotise să omoare pe monah, mai mult s-a ruşinat de luarea în râs pe care o gătise pentru fericitul şi care s-a întors asupra sa prin defăimarea ce se făcea de ucenicii sfântului.

Deci, de aici înainte, omul lui Dumnezeu a luat de la Hristos darul proorociei, ca mai înainte să spună cele ce vor fi.

Apoi s-a legiuit de sfântul în mănăstire ca atunci când se trimit fraţi la vreo slujbă, nici să mănânce, nici să bea, până se vor întoarce. Acest canon cu dinadinsul se păzea.

***

Într-una din zile, nişte fraţi au fost trimişi de cinstitul părinte la slujbă şi s-a întâmplat ca cei trimişi, umblând mult şi neputând a se întoarce, au înserat şi au găzduit la o sfinţită şi cinstită fecioară unde au mâncat; apoi au trimis pe cineva din ei la cuviosul să le ceară binecuvântare, după obicei, ca să mănânce.

Dar, mai înainte, cunoscătorul părinte l-a întrebat, zicând: ***"Unde aţi mâncat?"***

Iar el a răspuns: "Nicăieri, părinte".

Atunci i-a zis sfântul: ***"Pentru ce minţi? N-aţi poposit la chilia cutărei fecioare şi aţi mâncat cutare şi cutare bucate şi aţi băut atâtea pahare?"***

Dimineaţa venind fraţii, cu înţelepciune şi părinteşte fiind mustraţi, ei, umilindu-se, au căzut la cinstitele lui picioare şi mărturiseau că au greşit.

Iar acest prea blând părinte, îndată le-a iertat greşeala lor, făgăduind fraţii că nu vor mai călca porunca lui, căci l-au cunoscut că, prin Duhul Sfânt, este de faţă peste tot.

***

Era un oarecare mirean cu chipul, dar iubitor de fapte bune şi iubitor de monahi, frate al lui Valentin monahul, pe care la început nu l-am pomenit. În tot anul se ducea la purtătorul de semne, cuviosul Benedict, ca să audă învăţătura lui cea folositoare de suflet şi să vadă pe fratele său Valentin. Acest om şi-a pus însuşi lege ca, ieşind din casa sa, să nu mănânce nimic până va veni la sfântul să ia binecuvântare. Însă într-o zi, venind spre mănăstire, fără de veste a venit la drum

un necunoscut, cu care s-a întovărăşit umblând împreună, şi care purta multe feluri de mâncări. Iar după ce au trecut câteva ceasuri, a zis către dânsul împreună mergătorul necunoscut: "Frate, vino să mâncăm, să nu slăbim la drum". Acela a răspuns şi a zis: "Ba nu, să lipsească mâncarea, frate, nu mănânc; că am obicei de merg flămând la cinstitul părinte Benedict".

Aceasta auzind-o celălalt, s-a liniştit. Şi umblând iarăşi puţin, împreună călătorul îl îndemna să mănânce, dar acela nu l-a ascultat. Şi mergând iarăşi puţin, au ajuns la un loc frumos şi veselitor, unde era un izvor şi o pajişte înflorită şi verde. Atunci călătorul iarăşi îl îndemna, zicându-i: "Iată apa, iată pajişte, iată loc îndemânatec, ia să şedem să mâncăm, frate, şi să ne odihnim puţin, ca să putem, iarăşi, umbla fără osteneală". Deci i-a plăcut locul acela şi, înşelându-se de a treia sfătuire a călătorului, a şezut şi a mâncat împreună cu dânsul, apoi s-a sculat şi şi-a luat iarăşi drumul său.

Seara a venit la chilia sfântului, care l-a primit şi, căzând la pământ, cerea binecuvântare. Iar mai înaintevazatorul Benedict i-a ocărât greşeala pe care a făcut-o, zicând: ***"Ce este, frate, aceea pe care a făcut-o vrăjmaşul, prin împreună călătorul tău? Întâi, n-a putut a te înşela; al doilea, a te amăgi iarăşi n-a putut; a treia oară a biruit şi în ceea ce a voit te-a aruncat".***

Atunci acela, cunoscându-şi păcatul neputinţei gândului, zăcând la picioarele Sfântului, a plâns atât de mult, încât a cunoscut şi mai mult greşeală.

***

În vremea goţilor, Totila, craiul lor, auzind de isprăvile sfântului şi că este bogat de darul proorociei, a purces să vină la mănăstire. Şi, stând departe de mănăstire, a vestit sfântului venirea lui.

"Să vină", a zis sfântul.

Iar Totila, socotind lucru cu neputinţă ca un om stricăcios să fie părtaş de darul proorocesc, a îndrăznit a-l cerca. Deci, a îmbrăcat cu hainele lui şi cu încălţămintele pe unul din spătari, cu numele Rigon, poruncindu-i să meargă la cuviosul. Dându-i şi ostaşi mulţi, precum este rânduiala crailor, a trimis cu dânsul şi comiţi, pe Vulruderic şi pe Vlid, iar în dreapta şi în stânga lor mulţime de boieri şi ostaşi, gândind el ca, prin această plăsmuită vedere, să amăgească pe robul lui Dumnezeu.

Ajungând Rigon la mănăstire, înconjurat de rânduiala ostaşilor şi a celor cu vrednicii, sfântul, fiind la un loc înalt, privea la dânsul. Şi, mai înainte încă de a veni

Rigon, fiind departe cât să se audă glasul, sfântul a strigat: ***"Leapădă, fiule, leapădă acelea pe care le porţi, căci nu sunt ale tale".***

Auzind acestea Rigon şi căzând la pământ, s-a minunat şi s-a înspăimântat, căindu-se de ceea ce a făcut; căci pe un sfânt ca acesta şi bărbat înainte văzător a îndrăznit a-l lua în râs. Deci toţi câţi erau împrejur au văzut şi s-au închinat omului lui Dumnezeu. Şi cum s-a sculat Rigon n-a îndrăznit a se duce la sfântul, ci s-a întors la craiul lui, tremurând şi căindu-se pentru necunoştinţă.

Atunci şi Totila s-a sculat şi a venit la sfântul, pe care l-a văzut şezând de departe, dar n-a îndrăznit a se apropia; ci aruncându-se la pământ, cerea iertare. Iar sluga lui Dumnezeu de două şi de trei ori l-a strigat, dar, văzând că de frică nu se scoală, s-a sculat şi s-a dus însuşi de l-a ridicat, ocărându-l pentru urmările lui.

Şi în scurtă cuvântare i-a vestit toate cele ce aveau să i se întâmple, zicându-i: ***"Multe rele ai făcut şi faci! Depărtează-te de dânsele şi pocăieşte-te, căci, să ştii, vei intra în Roma şi ai să treci marea; nouă ani vei împărăţi şi în al zecelea te vei sfârşi".*** Auzindu-le acestea Totila şi înspăimântându-se de proorocia fericitului, s-a aruncat iarăşi la pământ şi, cerând binecuvântare, s-a dus.

De atunci şi-a schimbat neomenia şi asprimea sa prin învăţătura cuviosului şi folositoarea dojenire. N-a trecut însă multă vreme şi a intrat în Roma, în care caută să intre, şi a stăpânit-o. Apoi s-a dus în Sicilia, iar în al zecelea an al împărăţiei lui dumnezeiasca dreptate l-a tăiat, după proorocia sfântului, şi şi-a pierdut şi împărăţia şi viaţa.

După acestea, episcopul Bisericii Canusiei, venind la marele Benedict după obicei, căci pentru sfinţenia petrecerii lui, foarte îl iubea sfântul, şi şezând de vorbă şi cuvânt pornindu-se pentru intrarea în Roma a craiului Totila şi pentru pieirea Romei, zise fericitul episcop: "De craiul acesta se va pustii Roma, ca să nu se mai locuiască de oameni de acum înainte". Către acela a răspuns omul lui Dumnezeu: ***"Roma nu se strică de neamuri, ci de nevoi, adică de fulgere, gâlcevi şi de cutremure va pieri".***

Şi iată, tainele proorociei cinstitului părinte se văd mai luminoase decât soarele şi cu ochii noştri le vedem toţi. Că acum în Roma cea mare şi prea frumoasă nu vedem altceva decât case prăbuşite, biserici căzute şi zidurile ei risipite. Că din căderi şi din desele cutremure a căzut frumuseţea zidurilor şi împodobirea. Tâlcuirea acestei proorocii a cuviosului, dată de Dumnezeu, mi-a făcut-o mie prea

cucernicul Onorat, ucenicul sfântului. Dar ne încredinţa că le-a auzit nu de la sfântul, ci de la fraţi adevăraţi, care mărturiseau aceasta.

***

Într-acea vreme un cleric din biserica Acvinilor se supăra de necuraţii diavoli. Iar cuviosul episcop Constantie de multe ori îl trimitea la multe gropniţe cu moaştele sfinţilor, ca să se vindece. Dar sfinţii mucenici ai lui Dumnezeu nu l-au vindecat ca să se arate darul vindecărilor prin Sfântul Benedict. Deci s-a dus la dânsul, şi el prin rugăciuni, a izgonit pe diavol, iar pe cleric l-a făcut sănătos şi l-a eliberat, zicându-i: ***"Du-te. Iată, te-ai făcut sănătos; carne să nu mai mănânci şi la treapta preoţească să nu te sui; căci, în oricare zi vei îndrăzni a te sui, îndată te vei îmbolnăvi şi mai rău".*** Dar el, cum s-a dus la ale sale, a uitat porunca. După câţiva ani, văzând pe cei dintâi ai preoţescului cin că au murit şi pe cei mai mici ai săi că se făceau preoţi, s-a ales şi el în rânduiala preoţească. Dar îndată, intrând diavolul într-însul, ca o fiară sălbatică fără milă l-a zdrobit până la moarte.

***

Era un oarecare om de neam bun de un nume cu Sfântul Benedict care, fiind condus de învăţătura cea de Dumnezeu înţelepţită, a lăsat lumea şi a venit către Dumnezeu, câştigând îndrăzneala la sfântul. Acesta, venind odată după obicei către cuviosul şi intrând în chilie, a aflat pe dumnezeiescul părinte că plângea cu amar şi se tânguia. Stând mult şi văzându-i lacrimile curgând, nu se dumerea, fiindcă nu-l văzuse altă dată măcar să lăcrimeze în vremea rugăciunii, ci numai să ofteze de la inimă. Deci înspăimântându-se, a întrebat pe sfântul pricina.

Iar purtătorul de Dumnezeu părinte a răspuns: ***"Toată mănăstirea aceasta pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, am zidit-o şi toate câte am gătit fraţilor acestora, cu judecată Atotputernicului Dumnezeu s-au dat neamurilor. Şi de-abia am îmblânzit pe Dumnezeu cu rugăciunea, să-mi dăruiască sufletele fraţilor mei celor întru Domnul, care sunt în mănăstire".*** Iar Benedict, auzind proorocia sfântului, s-a dus de la mănăstire, minunându-se.

Într-adevăr vedem acum că s-a stricat mănăstirea de neamul longobarzilor, împlinindu-se proorocia sfântului după moartea lui. Căci odihnindu-se fraţii, iar la miezul nopţii fără veste intrând în mănăstire longobarzii şi răpind toate ale mănăstirii, n-au prins pe nici un monah. Pentru că rugăciunea omului lui Dumnezeu i-a păzit, ca să se arate tuturor darul dumnezeieştii puteri ce era într-însul. Dumnezeu Cel credincios în făgăduinţele Sale a împlinit ceea ce a făgăduit adevăratului Său rob Benedict; căci, deşi averile locaşului, după voia lui Dumnezeu, le-a răpit, însă viaţa fraţilor s-a dăruit de Domnul.

La fel am cunoscut că şi marele apostol Pavel, rugând pe Dumnezeu pentru viaţa celor ce pluteau, a fost auzit; căci deşi lucrurile din corabie şi însăşi corabia s-a pierdut, dar s-a dăruit de către Domnul mântuire oamenilor.

***

Într-altă vreme, Exilarat al nostru a fost trimis la omul lui Dumnezeu cu două ploşti cu vin. Acesta pe una a ascuns-o, iar pe cealaltă a adus-o la sfântul.

Iar înaintevăzătorul părinte, de care nu s-a ascuns ceea ce se făcuse, plosca pe care i-o adusese a primit-o şi a mulţumit, iar pentru cealaltă i-a poruncit, zicând: ***"Vezi, fiule, din plosca ce ai ascuns-o pe drum, când veneai, să nu se întâmple să bei ci, cu luare aminte, să verşi vinul şi vei vedea ce are înăuntru".***

Iar Exilarat, ruşinându-se, a făcut metanie şi s-a întors; apoi, venind la locul unde ascunsese plosca, a întors-o ca s-o deşerte, să încerce cuvântul şi îndată a ieşit un şarpe din ploscă.

***

Era un sat unde se făcea bâlci de neguţători, nu departe de locaşul sfântului. În el erau mulţi închinători de idoli care, din multă învăţătura a sfântului cea de suflet folositoare luminându-se, s-au întors la credinţa cea mântuitoare a lui Dumnezeu.

În acel sat era o pustnicie de cucernice şi cinstite fecioare şi trimitea, pentru multa lor sfinţenie, pe ucenici ca să le sfătuiască şi să le înveţe. Într-una din zile, după obicei, a trimis pe unul din monahi spre sufletescul folos al fecioarelor.

Acesta, după ce le-a învăţat, a luat de la călugăriţe nişte basmale şi le-a pus în sânul său.

Venind apoi la sfântul, acesta l-a mustrat aspru, zicându-i: ***"Frate, cum a intrat nelegiuirea în sânul tău?"***

Iar acela, înspaimântându-se şi de frică uitând greşeala sa, nu înţelegea ce-i zicea părintele.

I-a zis deci, sfântul: ***"Au doar eu nu eram acolo de faţă când ai primit basmalele de la sfintele fecioare şi le-ai ascuns în sân?"***

Iar el, auzind acestea, căzu la picioarele sfântului şi, zăcând jos, zicea: "Am greşit, am greşit!" Apoi sculându-se şi scoţând din sin basmalele, le-a aruncat înaintea sfântului.

***

Într-una din zile, în ceasul când sfântul obişnuia a mânca puţină mâncare seara, un monah, fiul unui dregător, ţinea sfeşnicul ca să lumineze. Iar sfântul mâncând, a început diavolul mândriei a supăra pe cel ce ţinea sfeşnicul şi a-i aduce gânduri de înălţare şi de trufie şi zicea în sine: "Cine este acesta căruia eu îi stau înainte, de-l slujesc ca o slugă şi ţin sfeşnicul?"

Acestea gândind el, Sfântul Benedict, fiind împodobit cu darul vederii mai înainte, l-a mustrat cu milostivire părintească şi i-a zis: ***"Închide şi pecetluieşte inima ta, frate, căci intră gânduri de mândrie şi se răsădesc în tine, şi ia aminte la tine!"***

Deci, chemând pe fraţi, a poruncit de i-a luat sfeşnicul din mâinile lui. Iar el, ieşind afară, şedea şi plângea.

Şi întrebat fiind de fraţi ce a făcut de s-a mâniat sfântul asupra lui, le-a spus gândul cel diavolesc ce a intrat în inima lui; cum s-a umflat de vântul mândriei şi ce cuvinte zicea în inima sa asupra sfântului. Şi a arătat otrava ce era ascunsă în inima lui.

Deci s-au minunat fraţii de prevăzătoarea curăţenie a Sfântului Benedict, căci cele semănate în minte de diavol, nu puteau a se ascunde de sfântul.

***

În părţile Campaniei s-a făcut foamete şi strâmtorare de toate lucrurile cele de nevoie. Era lipsă şi în mănăstirea sfântului şi nu aveau fraţii mai mult de cinci pâini.

Văzându-i pe dânşii cinstitul părinte posomorâţi, le-a zis: ***"De ce vă întristaţi pentru pâine, fraţilor? Astăzi aveţi lipsă, iar mâine vă veţi bucura".*** Şi a doua zi s-au aflat înaintea porţii mănăstirii nişte saci cu făină de două sute de dimirlii, pentru care Dumnezeu, Stăpânul tuturor, a zis unor oameni, pe care fraţii nu-i cunoşteau deloc, de au venit şi i-au pus la poarta mănăstirii.

Deci, minunându-se de prea slăvita minune a sfântului, au slăvit pe Dumnezeu şi s-au învăţat a nu se mai întrista de aici înainte când se va întâmpla lipsă, având amanet îndrăzneala sfântului către Dumnezeu.

Iar pentru duhul proorocesc se cade a şti că nu obişnuieşte totdeauna a lumina mintea proorocilor, ci numai în unele vremi. Căci pentru Sfântul Duh s-a scris în Evanghelie că, unde voieşte El suflă; astfel arătat este că şi când voieşte suflă.

De aceea şi proorocul Natan, fiind rugat de împăratul David să-i spună de voieşte Dumnezeu să zidească el biserica Domnului, întâi l-a sfătuit, apoi l-a oprit. Şi Elisei proorocul a văzut pe femeie plângând, dar pricina n-a ştiut-o, şi către Gheezi, sluga sa, care o oprea să nu se apropie, zicea: "Las-o, căci sufletul ei este întristat, iar Domnul a ascuns de mine şi nu mi-a arătat".

Iar aceasta o face Dumnezeu cu iconomie, căci uneori dând duhul proorociei, iar alteori ridicându-l, cu acest chip uneori înalţă mintea proorocilor, iar alteori o smereşte. Ca şi proorocii primind duhul, să cunoască insuflarea de la Dumnezeu, dar neprimind darul, să se înveţe şi să se cunoască ce sunt, căci sunt pământ şi cenuşă. Drept aceea şi David zice: Eu sunt vierme, iar nu om. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne stă înainte, adică despre Sfântul Benedict.

Într-altă vreme l-a rugat un om credincios şi foarte cucernic să trimită în satul lui, care este aproape de cetatea Terachinilor, să zidească acolo mănăstire. Chemând sfântul pe ucenici, rânduindu-le şi egumen şi iconom, i-a trimis în pace. Dar le-a făgăduit şi le-a zis: ***"Mergeţi, fraţilor, că în cutare zi vin şi eu la voi şi vă voi arăta în care loc se cade a se zidi biserica, în care loc trapeza, în care loc arhondaricul şi celelalte câte trebuiesc".*** Şi luând fraţii binecuvântarea sfântului, s-au dus şi au adunat toate cele trebuincioase pentru zidire, au curăţat locul şi au gătit toate, ca venind sfântul să le găsească gata şi să rânduiască numai zidirile. Dar după noaptea aceea, luminându-se ziua în care a făgăduit sfântul să meargă, s-a arătat egumenului şi iconomului şi le-a spus toate cu dinadinsul câte trebuiau a se face. După ce s-au deşteptat, cu bucurie povesteau unul altuia vedenia.

Deci, încredinţându-se că vine, îl aşteptau; dar, după ce a trecut ziua şi n-a venit, s-au întristat. Apoi mergând la dânsul, îl întrebau pentru care pricină n-a venit şi-l învinuiau că n-a venit după cuvântul său.

Atunci Benedict, prietenul lui Dumnezeu, a zis: ***"De ce ziceţi, fraţilor, că n-am venit precum am făgăduit?"***

"N-ai venit", au zis aceia.

Dar sfântul a zis: ***"Dar nu m-am arătat vouă, la amândoi, noaptea, pe când dormeaţi, şi v-am arătat unde şi cum să se zidească mănăstirea? Duceţi-vă şi,***

după cum aţi văzut şi cum v-am arătat, aşa s-o zidiţi". Iar ei, auzind acestea, s-au minunat şi după aceea au plecat; apoi toate ale mănăstirii după cum au văzut în vedenie, aşa le-au zidit.

Astfel era purtătorul de Dumnezeu, Părintele Benedict, în facerile de minuni şi proorocii. Dar şi cuvântul lui era rar uitat de dumnezeiasca putere şi mai întotdeauna era lucrător. Că niciodată nu iese din gura omului ce-şi are inima la cele înalte, cuvânt deşert. Iar de se întâmpla cândva să vorbească gura lui cuvânt înfricoşător, cuvântul lui era puternic şi nu cădea. Că nu certa cu temere ori cu socotire, ci cu hotărâre; dar ascultaţi, ca să înţelegeţi cele zise.

***

Departe de mănăstire două fecioare pustnice, de bun neam, şedeau în casa lor şi pustniceau, iar un om îmbunătăţit şi cucernic le slujea. Dar cinstea neamului nu pricinuieşte cunoştinţa la toţi cei de bun neam, ca să se cunoască şi să se smerească în lumea aceasta şi să nu se socotească că sunt mai buni decât alţii. Căci, de ar fi avut cunoştinţă de aceasta, aceste sfinţite fecioare n-ar fi defăimat şi n-ar fi ocărât pe cel pomenit, care cu osârdie le slujea.

Acela, nesuferind, a venit la omul lui Dumnezeu şi i-a arătat nemulţumitoarea socoteală a fecioarelor şi necinstea ce primea de la dânsele.

Iar purtătorul de semne, Sfântul Benedict, auzind acestea, le-a vestit, zicând: ***"Îndreptaţi-vă şi vă înţelepţiţi limba, fiindcă, de nu vă veţi îndrepta, apoi nu veţi fi împărtăşite".***

Iar hotărârea aceasta a neîmpărtăşirii nu le-a trimis-o lor ca o hotărâre şi despărţire cu adevărat, ci le-a zis cu iconomie şi părinteşte, vrând să înceteze cu nemuţumitoarea lor cugetare. Iar ele nu s-au îndreptat, nici au socotit cuvântul şi sfătuirea sfântului.

După câteva zile, au murit întru feciorie curată şi au fost îngropate în biserică. Iar când se făcea dumnezeiasca Liturghie, după obicei, şi diaconul zicea: "Dacă cineva nu se împărtăşeşte, să iasă din biserică", femeia care crescuse pe fecioarele acelea şi aducea, după rânduială, prescuri pentru sufletele lor, le vedea pe dânsele - înfricoşat cuvânt - ca ieşind din mormânt, ieşeau şi din biserică.

Văzând aceasta de multe ori, şi-a adus aminte că omul lui Dumnezeu le-a oprit de la împărtăşirea dumnezeieştilor Taine, pentru că nu se îndreptau. Deci, cu sârguinţă

a venit la dânsul şi, cu multă tânguire căzând la picioarele lui, i-a vestit vederea aceea de spaimă.

Sfântul, milostivindu-se ca un milostiv ce era, a luat o prescură şi, dându-i-o, a zis către dânsa: ***"Du-te şi dă această prescură s-o slujească pentru dânsele şi de acum nu vor fi neîmpărtăşite".*** Deci, s-a adus prescura aceea şi a fost slujită pentru dânsele. Şi strigând diaconul să iasă cei care nu se împărtăşesc, ele n-au ieşit, nici nu le-a văzut femeia aceea ieşind. De aceea, credem fără îndoială că atunci când s-a luat prescura aceea slujită de Sfântul Benedict, atunci îndată ele s-au învrednicit de iertare.

****

Un monah oarecare din locaşul sfântului, fiind stăpânit de duhul lenevirii, nu făcea canonul mănăstirii; iar omul lui Dumnezeu nu înceta a-l sfătui şi nu se lenevea a-l învăţa adeseori. Dar acela nu asculta, ci fără ruşine se purta cu cuviosul, zicându-i să-l lase să se ducă la părinţii săi. Într-o zi, supărându-se cuviosul de rugăminţile lui, i-a poruncit cu mânie să plece din mănăstire. Îndată ce a ieşit din mănăstire, în drum l-a întâmpinat un balaur mare, cu gura căscată, care voia să-l înghită. Deci a început a tremura şi cu mare glas a chema pe sfinţi şi a zice: "Alergaţi, alergaţi, că balaurul acesta vrea să mă mănânce!"

Alergând fraţii, n-au mai văzut balaurul, iar pe dânsul l-au găsit tremurând; şi pipăind cu mâinile, l-au întors la mănăstire, de unde a făgăduit că nu va mai ieşi; de atunci şi-a ţinut cuvântul.

****

Socotesc că nu se cade a o tăcea nici pe aceasta, pe care am auzit-o de la Ilustrie Antonie, care zice: "Un copil s-a îmbolnăvit, încât i-a căzut părul şi trupul i s-a umflat, iar tatăl sau l-a trimis la cuviosul şi s-a însănătoşit".

Nici cele povestite mie de Peregrin, ucenicul fericitului, nu este cu dreptate a le tăcea.

****

El mi-a spus că, într-una din zile, un datornic fiind constrâns şi neavând să plătească, a alergat la cuviosul. Căzând la picioarele lui, zicea că este dator cu doisprezece galbeni şi are mare nevoie de bani. Iar cuviosul Benedict a zis cu glas blând către dânsul: ***"Iartă-mă frate, că nu am; dar du-te şi întoarce-te după două zile".*** Într-acel timp, cuviosul s-a îndeletnicit cu rugăciunea.

A treia zi a venit săracul. Şi era o ladă plină de legume, iar deasupra lăzii fără de veste s-au găsit treisprezece galbeni, pe care a poruncit cuviosul de i-a adus.

Deci, dându-i săracului, a zis către dânsul: ***"Du-te, fiule, şi pe cei doisprezece să-i dai împrumutătorului tău, iar unul opreşte-l pentru trebuinţele tale".***

Dar să ne întoarcem iarăşi la început şi să povestesc câte am auzit de la cei patru ucenici ai lui, despre care am pomenit la început.

****

Era un creştin care îl zavistuia şi-l vrăjmăşuia pe altul. Deci, urâtorul binelui l-a îndemnat de l-a şi otrăvit, bând paharul fără să ştie. Dar deşi n-a murit, după cum a voit acela, s-a îmbolnăvit de lepră, făcându-se vrednic de milă. Ducându-l la cuviosul, s-a făcut îndată sănătos. Căci, apucându-l cuviosul cu mâna dreaptă, toată boala de pe pielea lui a vindecat-o.

****

Într-acel timp, precum am spus mai sus, era foamete în Campania. Iar Benedict, credinciosul şi înţeleptul econom al lui Hristos, nu înceta a împărţi la cei lipsiţi cele de nevoie ale trupului, până ce au sfârşit toate ale mănăstirii şi nu rămăsese decât puţin untdelemn într-o sticlă. Atunci un ipodiacon, cu numele Agapit, l-a rugat să-i dea şi puţin untdelemn. Iar acest dumnezeiesc bărbat, după ce a pus gând să dea şi să risipească toate cele de pe pământ, ca să le găsească în cer, a poruncit să dea puţinul untdelemn ce a rămas. Chelarul a zis: "Bine", dar nu l-a dat. După puţin, a întrebat părintele pe chelar, de l-a dat. "Ba nu, a zis chelarul, că de aş fi dat şi acela, după poruncă, nu rămânea nici o mângâiere fraţilor".

Atunci, mâniindu-se acel prea blând părinte, a poruncit fraţilor să arunce sticla aceea cu untdelemn afară pe fereastră, ca să nu rămână înăuntru în mănăstire nici un lucru de neascultare, şi a aruncat-o. Afară era o grămadă de pietre mari şi, căzând sticla peste pietre, nu s-a spart, nici nu s-a vărsat untdelemnul. Deci a poruncit iubitorul de fii s-o aducă şi s-o dea ipodiaconului. Atunci, adunându-se fraţii, înaintea tuturor a ocărât pe monahul cel neascultător, pentru necredinţa şi neascultarea lui.

După ce a făcut aceasta, cinstitul părinte, împreună cu toţi fraţii, s-au rugat. În locul unde se ruga era un vas deşert, dar acoperit; şi rugându-se sfântul, s-a umplut de untdelemn, încât se vărsa şi tot locul l-a umplut. Aceasta văzând-o făcătorul de minuni, Părintele Benedict, a sfârşit cu rugăciunea. Iar pe necredinciosul şi neascultătorul l-a sfătuit părinteşte, zicând: ***"Fiule, agoniseşte credinţă neîndoită şi ascultare vrednică făgăduinţei monahiceşti".*** Iar fratele, după cuviinţă fiind învăţat de părinte, s-a cucernicit, s-a ruşinat şi s-a îndreptat.

De-a pururea acest sfânt părinte adeverea sfătuirea cu minuni. Şi nu era nimeni în sinodia lui care să se teamă sau să se îndoiască de făgăduinţele lui sau să nu creadă cuvintelor lui, mai ales după ce au văzut într-un minut cercetarea aceasta de la Dumnezeu. Căci pentru o sticlă ce avea puţin untdelemn, li s-a dat un vas plin ce se vărsa, pentru că Dumnezeu este bogat în milă. Deci, ne închinăm numelui Său.

Într-una din zile, ducându-se cuviosul la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care era zidită pe munte, a ieşit în întâmpinarea lui, în chip de doctor, cel întru tot viclean, ţinând cornul şi un trepied. Iar sluga lui Dumnezeu, Benedict, l-a întrebat, zicând: ***"Unde te duci?"*** Diavolul a zis: "Iată, mă duc aici la fraţi, să le dau curăţenie". Deci s-a dus purtătorul de semne părinte şi, după obicei, şi-a făcut rugăciunea, apoi, sfârşind, s-a întors repede. Duhul cel viclean, găsind un bătrân din monahii sfântului, care scotea apa, a intrat într-însul şi-l muncea. Văzându-l sfântul muncindu-se fără milă, i-a dat o palmă şi îndată diavolul a ieşit din bătrân.

Despre minuni se cuvine a şti, că sfinţii în două feluri săvârşesc minunile: uneori prin rugăciuni, iar alteori după stăpânire. După cum zice evanghelistul Ioan: Iar câţi L-au primit pe Dânsul, le-a dat stăpânire a se face fii ai lui Dumnezeu. Deci dacă prin stăpânire sfinţii sunt fii ai lui Dumnezeu, ce lucru minunat este dacă, după stăpânire, pot face şi minuni? Iar cum că în aceste două chipuri sfinţii lucrează minuni, mărturiseşte apostolul Petru, care a înviat pe Tavita cea moartă prin rugăciune şi care pe Anania şi pe Safira, care au minţit, mustrându-i numai, îndată au murit. Deci, în aceste două chipuri adevărata slugă a lui Dumnezeu, Benedict, a făcut minunile.

****

Ascultaţi şi alte minuni ale lui. Era un arian cu neamul got şi cu numele Talaa, căci goţii mai toţi erau arieni. Acesta, în vremea craiului Totila al goţilor, de care s-a vorbit mai sus, s-a aprins de groaznică mânie asupra celor îmbunătăţiţi ai Sfintei Biserici şi cu asprime, când vedea un creştin, ori cleric, ori monah, într-un minut îl tăia.

Deci într-una din zile, găsind pe un oarecare sătean, îl muncea şi-l bătea cu nemilostivire. Dar nesuferind săteanul şi căutând barbarul şi cumplitul got lucrurile lui, săteanul, ca să se izbăvească, a zis că le-a dat lui Benedict, robul lui Dumnezeu. Atunci Talaa a început a-l munci şi a poruncit de i-a legat mâinile cu curele şi l-a pus să alerge înaintea calului, ca să-l ducă să-i arate cine este Benedict acesta; şi l-a dus la mănăstire. Deci a aflat pe cuviosul înaintea uşii chiliei sale, şezând şi citind.

Şi a zis săteanul: ***"Acesta este Benedict".***

Iar gotul cel mândru, aprins de mânie, cu căutătura sălbatică căuta la cuvios, socotind să-l înfricoşeze. Apoi, cu glas mare şi barbar, îi zise cuviosului: "Scoală-te, repede şi dă-mi lucrurile acestuia, care le-ai luat".

Iar cuviosul îndată şi-a ridicat ochii din carte şi, văzând pe prea înrăitul Talas şi împreună cu dânsul şi pe sătean legat, îndată a făcut o minune mai presus de toate. Căci îndată ce şi-a aruncat ochiul cel de Dumnezeu luminat la cel legat, i s-au dezlegat curelele şi au căzut.

Aceasta văzând-o Talas, s-a cutremurat şi a căzut la pământ; apoi şi-a pus capul la cinstitele picioare ale omului lui Dumnezeu şi cerea binecuvântare.
Iar cuviosul, fără a se scula din locul său, chemând pe fraţi, a poruncit: ***"Luaţi-l pe acesta şi daţi-i să mănânce".***

Atunci Talas ticălosul, venindu-şi în sine şi cunoscându-şi greşeala şi mărturisind-o, asculta cele ce sfinţitul părinte îi zicea ca să se lase de o asprime şi neomenie ca aceea. Şi astfel, Talas cu alt gând şi cu mare umilinţă s-a întors de la mănăstire, zdrobit şi smerit cu duhul; şi nimic n-a mai cerut de la săteanul pe care omul lui Dumnezeu, numai căutând spre el cu vederea, l-a dezlegat.

Deci adevărat este ce am zis, că, cei care-L slujesc cu îndrăzneală pe Atotputernicul Dumnezeu, uneori fac minuni prin stăpânire, iar alteori prin rugăciune. Iată că această minune era din stăpânire, ca şi cealaltă, despre care am zis mai sus. Iar câte minuni a făcut prin rugăciune, am spus multe şi încă voi mai spune şi aceasta.

***

Într-o zi cuviosul s-a dus la ţarină, împreună cu fraţii. Iar un lucrător de pământ, ţinând în braţele sale trupul fiului său, care atunci cu puţin mai înainte murise, a venit la mănăstire, plângând şi căutând pe luminatul părinte Benedict. Înştiinţându-se că este la ţarină şi lucrează cu fraţii şi că va zăbovi acolo, a lăsat trupul înaintea porţii mănăstirii şi a alergat la cuviosul, în ceasul în care el lăsase lucrul şi venea la mănăstire cu fraţii. Pe acesta văzându-l tatăl copilului celui mort, a început a striga cu lacrimi către cuviosul şi a zice: "Dă-mi pe fiul meu! Dă-mi pe fiul meu!"

Iar cuviosul, înspaimântându-se de cuvânt, a zis către dânsul: ***"Omule, dar eu am luat pe fiul tău?"***

Acela zise: "A murit fiul meu, cinstite părinte, deci vino de-l înviază!"

Auzind acestea Sfântul Benedict, făcătorul de minuni, şi întristându-se tare, a zis: ***"Duceţi-vă, fraţilor, duceţi-vă. Aceste lucruri nu sunt ale noastre, ci ale Sfinţilor apostoli! Ce voiţi a ne încărca cu sarcini pe care nu le putem ridica?"***

Iar tatăl celui mort tot aştepta şi-l ruga, adeverind şi jurându-se că nu va pleca, până nu va învia pe fiul său.

Cuviosul l-a întrebat, zicând: ***"Unde este trupul copilului?"***

Tatăl a răspuns: "La poarta mănăstirii, cinstite părinte". Ducându-se sfântul acolo cu fraţii, şi-a plecat genunchii la rugăciune şi a lăsat cinstitul cap peste trupul copilului. Apoi s-a sculat, şi-a ridicat mâinile la cer şi a zis: ***"Doamne, Dumnezeule, nu căuta la păcatele mele, ci la credinţa omului acestuia, care se roagă şi cere să i se învie fiul. Deci, trimite în trupul acesta, sufletul pe care L-ai luat!"*** Dar nu se sfârşise rugăciunea şi sufletul a intrat în trup. Apoi tot trupul copilului s-a cutremurat şi acesta pipăia cu mâna, încât toţi cei de faţă, văzând o minune înfricoşată ca aceasta făcută de sfântul, s-au minunat. Deci, apucându-l de mână, l-a dat viu tatălui său. Această minune nu era în puterea lui, dar s-a rugat şi a cerut ca s-o poată face.

Dar sunt unele lucruri care câteodată le cer sfinţii de la Dumnezeu şi nu le capătă. Cine este, în această viaţă, mai sus decât Pavel? Dar şi acesta de trei ori a rugat pe Domnul pentru neputinţa trupului lui şi nu l-a auzit, neputând dobândi lucrul pe care îl dorise.

Să vă povestesc şi despre cinstitul Părinte Benedict care a voit un lucru şi nu l-a putut săvârşi.

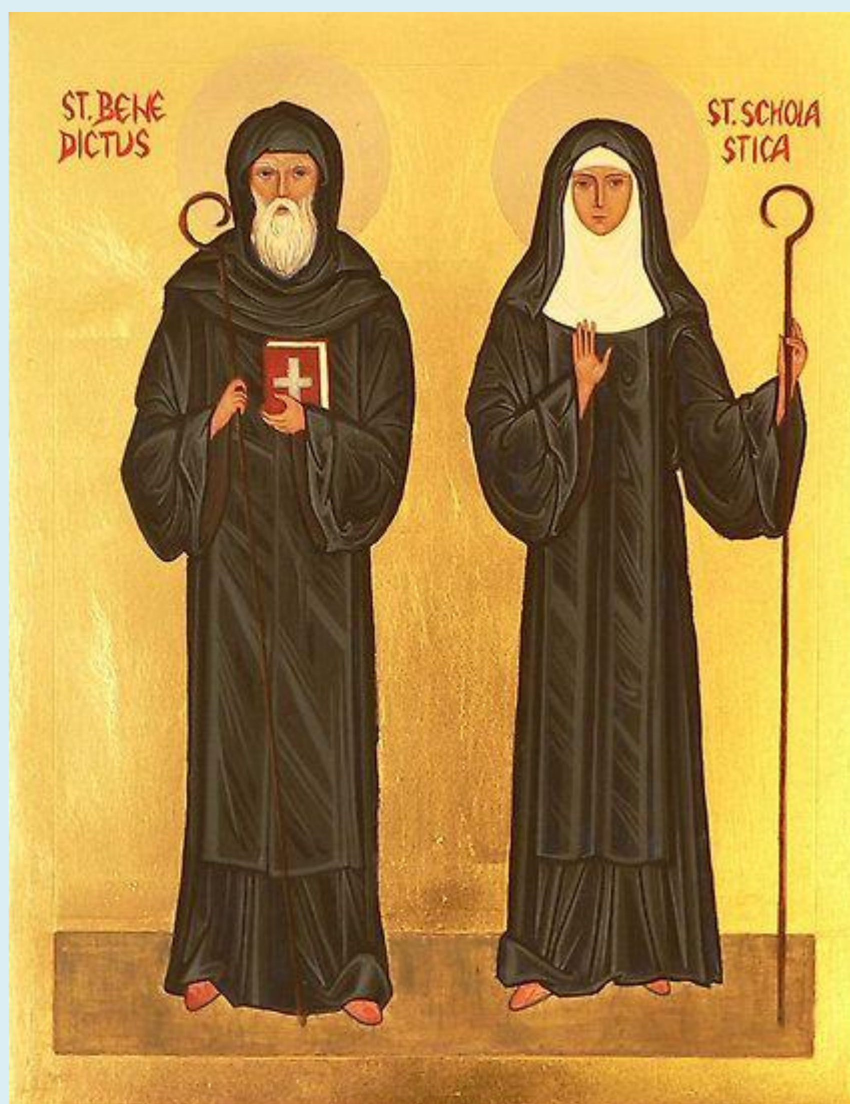
***

Fericitul avea o soră cu numele Scolastica, sfinţită din tinereţe, prin bunăvoinţa puternicului Dumnezeu. Ea avea obiceiul a veni odată pe an la fericitul său frate. Deci se pogora cuviosul cu ucenicii săi acolo aproape, lângă poarta mănăstirii, la o casă ce o făcuse pentru aceasta şi vorbeau. Mergând într-o zi în casa aceea, după obicei au petrecut toată ziua în sfinţite cuvinte şi în povestirile Scripturilor cele de Dumnezeu insuflate. Iar după ce s-a făcut seară, au şezut şi au mâncat. Apoi, mâncând şi vorbind din Sfintele Scripturi, au întârziat, trecând cea mai mare parte a nopţii; atunci sfinţita fecioară şi soră după trup a sfântului, a cerut: "Te rog,

fratele meu, să nu lăsăm noaptea aceasta, ci să se facă ziuă vorbind despre cereasca bucurie şi despre veşnica viaţă".

Fericitul a zis către dânsa: ***"Ce zici, soro? Eu nu pot să rămân afară de chilia mea".*** Şi era atât de bună vreme şi senin, încât nu se vedea nor.

Iar sfânta fecioară, văzând că nu s-a înduplecat fratele său la rugămintea ei, şi-a încleştat degetele mâinilor, le-a pus pe masă şi, plecându-şi capul peste mâini, ruga pe Atotputernicul Dumnezeu. Îndată ce şi-a ridicat capul de pe masă, s-au făcut atâtea fulgere şi tunete şi s-a pogorât atâta ploaie, încât nici fratele său, nici sinodia lui nu puteau să se ducă la mănăstire şi nu putea nici a ieşi peste pragul casei. Aceasta s-a făcut pentru rugăciunea surorii sfântului şi pentru lacrimile pe care le-a vărsat, rezemându-şi capul pe masă.

Sfântul Benedict, socotind şi văzând că era cu neputinţă a se duce la mănăstire, după cum voia şi zicea, pentru tulburarea cea mare a fulgerelor şi a tunetelor şi pentru potopul acelei ploi, s-a întristat şi a zis către sora sa: ***"Să te ierte Atotputernicul Dumnezeu, soro! Ce este aceasta ce ai făcut?"***

Ea a răspuns: "Eu te-am rugat şi nu m-ai ascultat; am rugat pe Domnul şi El m-a ascultat. Acum ieşi, dacă poţi, iar pe mine lasă-mă şi du-te la mănăstire".

Deci, rămânând sfântul fără voia lui, toată noaptea aceea a petrecut-o priveghind în cuvintele vieţii veşnice şi în povestirile Sfintelor Scripturi.

Aceasta am spus-o ca să arăt ca sfântul a voit să facă un lucru, dar n-a putut; căci, cum am zis, sunt lucruri pe care uneori le cer sfinţii de la Dumnezeu şi nu le capătă. Deci dimineaţa, cinstita fecioară s-a dus la chilia sa, iar omul lui Dumnezeu la mănăstire.

După trei zile, stând sfântul în chilia sa, şi-a ridicat ochii în văzduh şi a văzut sfântul suflet al cuvioasei sale surori că ieşise din trup în chip de porumbel şi se suia la cele cereşti. Bucurându-se de atâta slavă a surorii sale, a dat mulţumiri, laude şi cântări Atotputernicului Dumnezeu, iar sfârşitul ei l-a arătat fraţilor, pe care i-a trimis îndată să aducă în mănăstire încuviinţatul şi cinstitul ei trup şi să-l îngroape în mormântul pe care îl pregătise pentru sine. Căci mintea lor fiind unită una cu alta totdeauna în Sfântul Duh, întru tot sfintele lor trupuri nici îngroparea n-a putut a le despărţi.

***

Într-altă vreme, Servant, diaconul şi egumenul mănăstirii ce se afla în părţile Campaniei şi care era zidită de Liberiu, patriciul de atunci, a venit la fericitul Părinte Benedict pentru cercetare, după cum avea obicei, că şi el era plin de cerească învăţătură. Deci, adăpându-se cu cuvintele cele curgătoare de miere ale vieţii veşnice, se împărtăşea de prea dulcea mâncare; şi dorind de cerească patrie cu dor foarte mare, se desfăta cu acestea de-a pururea. Iar când trupul cerea hrana simţită, mânca oftând; iar când vremea cerea să se liniştească, Sfântul Părinte Benedict se suia în foişorul său, asemenea şi Servant se ducea în casele cele dedesubt. Lângă foişor era altă locuinţă, în care şedeau doi ucenici.

Dar Sfântul Benedict, sluga lui Dumnezeu, încă dormind fraţii, sculându-se la rugăciune, stând la fereastră şi rugând pe Atotputernicul Dumnezeu; atunci, fără de veste, noaptea a văzut că s-a arătat din cer o lumină mare, încât a fugit întunericul nopţii şi de lumina cea mare atât s-a luminat noaptea, încât covârşea şi lumina zilei.

În ceasul acelei vedenii a urmat o minune, precum însuşi părintele a povestit pe urmă. Căci zicea că a văzut toată lumea şi pe toţi oamenii pământului adunaţi, ca sub o rază a soarelui. Şi, căutând la acea strălucire a luminii, a văzut sfântul suflet al lui Gherman, episcopul de la Capua, într-un cerc de foc, fiind luat la cer de sfinţii îngeri.

Atunci, cinstitul Părinte Benedict, vrând să facă părtaş şi martor al acestei înfricoşate vederi pe Servant diaconul, l-a strigat cu glas tare, de două şi de trei ori.

Iar acela, tulburându-se de neobişnuitul glas al părintelui, s-a suit înspăimântat în foişor în fugă şi a văzut ceea ce era. Însă nu toată vederea, ci puţină parte a luminii aceleia. Înspăimântându-se de minunea aceasta, omul lui Dumnezeu, Benedict, i-a povestit pe larg toate câte a văzut. Şi îndată a trimis la cetatea Casin, la prea sârguitorul bărbat Teoprov, ca să se ducă la cetatea Capua să se înştiinţeze de cele despre episcopul Gherman şi să-i vestească. De acolo i-a vestit că a murit. Şi, cercetând cuviosul, s-a înştiinţat că în ceasul în care el a văzut suirea la cer, s-a făcut sfârşitul lui Gherman.

Cu bucurie încă aş fi povestit şi multe altele despre cinstitul acesta bărbat, Benedict, dar le trec, căci voiesc să povestesc şi faptele altor sfinţi. Dar aceasta voiesc a se şti că, pe lângă minunile cu care s-a slăvit în lumea aceasta, acest om al lui Dumnezeu s-a slăvit şi a strălucit nu puţin şi cu învăţătura cuvântului. Căci el a rânduit canoanele şi pravilele monahilor cu aleasă desluşire şi cu cuvânt luminos.

Ale lui obiceiuri şi viaţă, cine voieşte să le ştie cu dinadinsul, citind alcătuirea pravilei lui, adică a tipicului, va înţelege. Căci sfântul acesta după cum a trăit, aşa a şi învăţat şi după cum a trăit el, aşa şi pe ceilalţi i-a învăţat a petrece.

În anul în care avea să se ducă de-a pururea pomenitul dintru această vremelnică viaţă şi să meargă către Dumnezeu, a vestit ucenicilor celor împreună cu dânsul şi celor depărtaţi, despre ziua sfântului său sfârşit. Celor de faţă le-a zis să păzească în taină câte au auzit, iar celor ce lipseau le-a vestit ce fel de semn se va arăta, când va ieşi sufletul lui.

Mai înainte cu şase zile de lăudatul lui sfârşit a poruncit de i-au deschis mormântul şi îndată, i-a venit o fierbinţeală groaznică şi, din covârşitoarea aprindere, se împuţinau puterile sufletului. Şi văzându-se din zi în zi că slăbeşte şi se usucă, din aprinderea cea mare, în a şasea zi a zis de l-au ridicat şi l-au dus în biserică.

Acolo s-a împărtăşit cu stăpânescul Trup şi Sânge. Stând în mijlocul ucenicilor şi sprijinindu-se de dânşii, fiind cu totul slab, s-a întors spre răsărit şi, înălţând mâinile la cer şi rugându-se, sfinţitul şi prea curatul său suflet s-a suit, odată cu rugăciunea, în cer şi s-a dat Domnului.

Într-acea zi la doi din fraţi, din care unul se linişte în chilia sa, iar altul locuia departe, li s-a arătat o descoperire asemenea. Au văzut amândoi că era un drum de la chilia sfântului ce ajungea până la cer, aşternut tot cu mătăsuri. Şi spre răsărit ardeau făclii nenumărate, zeci de mii, rânduri, rânduri, după rânduială, toate aprinse.

Şi iată un bărbat îmbrăcat în alb şi luminos la faţă, stând deasupra, îi întreba pe dânşii, zicând: "Ştiţi al cui este drumul acesta, pe care îl priviţi minunându-vă?"

"Nu ştim, au răspuns ei".

Cel îmbrăcat în alb a zis iarăşi: "Aceasta este calea pe care Benedict, iubitul lui Dumnezeu, se suie la cer".

Atunci au înţeles sfârşitul sfântului. Căci precum au văzut ucenicii care erau de faţă, tot asemenea au văzut şi cei depărtaţi semnul de care le-a spus sfântul.

Şi s-a îngropat sfântul lui trup în biserica Sfântului Ioan Botezătorul pe care sfântul o zidise în locul jertfelnicului lui Apolon, pe care l-a surpat, precum mai înainte am zis.
În peştera ce este la pârâu, în care a locuit mai înainte cuviosul, cei ce se apropie cu credinţă până astăzi, au mare dar de minuni. Căci minunea care voiesc a o povesti, s-a făcut acolo în peşteră.

O femeie a înnebunit şi umbla prin munţi, prin râpi şi pe câmpii ziua şi noaptea şi rătăcea; apoi dormea unde o ajungea somnul. Într-o zi, pe când rătăcea şi umbla ici şi colo în pustie, s-a dus fără a şti, fiind povăţuită de Dumnezeu, şi a intrat în peştera cuviosului, unde a înnoptat şi a rămas acolo înăuntru. Când s-a făcut ziua a ieşit atât de sănătoasă încât, toţi câţi o vedeau, ziceau că niciodată n-a fost nebună. Şi astfel a rămas sănătoasă până la sfârşitul vieţii, întru cinstea sfântului şi întru slava lui Dumnezeu, căruia se cuvine toată cinstea şi închinăciunea, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.